Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2016. gada 16. martā *

Patērētāju tiesību aizsardzība — Regula (EK) Nr. 1924/2006 — Veselīguma norādes uz pārtikas produktiem, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu, kā arī bērnu attīstību un veselību — Atteikums atļaut atsevišķas norādes, kaut arī ir saņemts pozitīvs EFSA atzinums — Samērīgums — Vienlīdzīga attieksme — Pienākums norādīt pamatojumu

Lieta T-100/15

Dextro Energy GmbH & Co. KG , Krēfelde (Vācija), kuru pārstāv *M. Hagenmeyer* un *T. Teufer*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *S. Grünheid*, pārstāve,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2015. gada 6. janvāra Regulu (ES) Nr. 2015/8 par atteikumu piešķirt atļauju tādām konkrētām veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu un uz bērnu attīstību un veselību (OV L 3, 6. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs A. Ditrihs [*A. Dittrich*] (referents), tiesneši J. Švarcs [*J. Schwarcz*] un V. Tomļenoviča [*V. Tomljenović*],

sekretāre S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 25. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *Dextro Energy GmbH & Co. KG* ir Vācijā dibināts uzņēmums, kas ar preču zīmi *Dextro Energy* Vācijas un Eiropas tirgum ražo dažādu formātu produktus, kuri sastāv gandrīz tikai no glikozes. Klasiskajā kubveida iepakojumā ir astoņas glikozes plāksnītes, kas katra sver 6 gramus.

2 Glikoze ir monosaharīds, kas ietilpst ogļhidrātu grupā. Atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 25. oktobra Regulas (ES) Nr. 1169/2011 par pārtikas produktu informācijas sniegšanu patērētājiem un par grozījumiem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (EK) Nr. 1924/2006 un (EK) Nr. 1925/2006, un par Komisijas Direktīvas 87/250/EEK, Padomes Direktīvas 90/496/EEK, Komisijas Direktīvas 1999/10/EK, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/13/EK, Komisijas Direktīvu 2002/67/EK un 2008/5/EK un Komisijas Regulas (EK) Nr. 608/2004 atcelšanu (OV L 304, 18. lpp.) 2. panta 4. punktam kopsakarā ar šīs pašas regulas I pielikuma 8. punktu par cukuriem ir uzskatāmi visi monosaharīdi un disaharīdi, ko satur pārtikas produkti, izņemot poliolus.

3 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 1924/2006 par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem (OV L 404, 9. lpp.) 13. panta 5. punktu prasītāja 2011. gada 21. decembrī Vācijas kompetentajai iestādei, proti, *Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit* (Federālais Patērētāju aizsardzības un pārtikas nekaitīguma birojs) lūdza atļaut tostarp šādas veselīguma norādes, attiecībā uz katru no tām precizējot mērķgrupu:

— “glikoze tiek metabolizēta ķermeņa normālās enerģijas vielmaiņas gaitā”; mērķgrupa ir plaša sabiedrība;

— “glikoze palīdz veikt fiziskās aktivitātes”; mērķgrupa ir izturībā trenējušies aktīvi vīrieši un sievietes ar labu veselības stāvokli;

— “glikoze palīdz nodrošināt normālu enerģijas ieguves vielmaiņu”; mērķgrupa ir plaša sabiedrība;

— “glikoze palīdz nodrošināt normālu enerģijas ieguves vielmaiņu fizisku vingrinājumu laikā”; mērķgrupa ir izturībā trenējušies aktīvi vīrieši un sievietes ar labu veselības stāvokli;

— “glikoze palīdz nodrošināt normālu muskuļu darbību fizisku vingrinājumu laikā”; mērķgrupa ir izturībā trenējušies aktīvi vīrieši un sievietes ar labu veselības stāvokli.

4 Saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 3. punktu *Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit* šo pieteikumu pārsūtīja Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādei (*EFSA*).

5 *EFSA* ar 2012. gada 12. marta vēstuli prasītājai pieprasīja iesniegt papildu informāciju.

6 Ar 2012. gada 26. martā *EFSA* adresēto vēstuli prasītāja ierosināja papildināt norādi “glikoze palīdz veikt fiziskās aktivitātes” ar vārdu” normālas” pirms vārda “fiziskās”. Turklāt attiecībā uz norādi “glikoze palīdz nodrošināt normālu muskuļu darbību fizisku vingrinājumu laikā” tā piekrita dzēst vārdus “fizisku vingrinājumu laikā”.

7 *EFSA* 2012. gada 25. aprīlī atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 3. punktam kopsakarā ar šīs pašas regulas 16. panta 3. punktu pieņēma piecus zinātniskus atzinumus par attiecīgajām veselīguma norādēm. Atzinumā par norādi “glikoze tiek metabolizēta ķermeņa normālās enerģijas vielmaiņas gaitā” *EFSA* secināja, ka, pamatojoties uz iesniegtajiem datiem, ir tikusi pierādīta cēloņsakarība starp glikozes patēriņu un devumu enerģijas ieguves vielmaiņai. Tā arī konstatēja, ka vārdi “glikoze palīdz

nodrošināt enerģijas ieguves vielmaiņu" atspoguļo zinātniskos pierādījumus un ka pārtikas produktam, lai uz tā varētu tikt izvietota šāda norāde, ir jābūt nozīmīgam glikozes avotam. Šajā ziņā tā atgādināja, ka ogļhidrātu ieteicamās devas marķējuma nolūkos ir noteiktas Regulā Nr. 1169/2011 un ka mērķgrupa ir plaša sabiedrība.

8 Runājot par pārējām četrām veselīguma norādēm, kuras grozītas atbilstoši prasītājas priekšlikumiem vai tās akceptētiem priekšlikumiem, *EFSA* attiecīgajos zinātniskajos atzinumos, pamatojoties uz prasītājas iesniegtajiem datiem, secināja, ka norādītā iedarbība attiecas uz glikozes līdzdalību enerģijas ieguves vielmaiņā, kuras novērtējuma rezultāts jau ir bijis pozitīvs.

9 Pēc piecu zinātnisko atzinumu atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 16. panta 6. punktam publicēšanas 2012. gada 11. maijā *British specialist nutrition association* (Lielbritānijas Diētisko produktu ražotāju asociācija, *BSNA*) 2012. gada 7. jūnijā par tiem iesniedza apsvērumus Eiropas Komisijai. Ar 2012. gada 11. jūnija vēstuli prasītāja iesniedza savus apsvērumus attiecībā uz *EFSA* zinātniskajiem atzinumiem par norādēm "glikoze palīdz veikt normālas fiziskās aktivitātes" un "glikoze palīdz nodrošināt normālu muskuļu darbību". Komisija prasītājas apsvērumus pārsūtīja *EFSA*, lai tā varētu paust savu nostāju.

10 *EFSA* 2012. gada 12. septembrī iesniedza divus tehniskus ziņojumus, kuros tā bija izvērtējusi prasītājas apsvērumus saistībā ar diviem attiecīgajiem zinātniskajiem atzinumiem.

11 Komisija 2014. gada 17. oktobrī dalībvalstu pārstāvjiem Augu, dzīvnieku, pārtikas aprites un dzīvnieku barības pastāvīgajā komitejā iesniedza regulas projektu par atteikumu atļaut prasītājas pieprasītās veselīguma norādes. Šī komiteja ir izveidota, pamatojoties uz 58. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 28. janvāra Regulā (EK) Nr. 178/2002, ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1. lpp.), kura tostarp grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Regulu (ES) Nr. 652/2014, ar ko paredz noteikumus tādu izdevumu pārvaldībai, kuri attiecas uz pārtikas apriti, dzīvnieku veselību un dzīvnieku labturību, augu veselību un augu reproduktīvo materiālu, un ar ko groza Padomes Direktīvas 98/56/EK, 2000/29/EK un 2008/90/EK, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 178/2002, (EK) Nr. 882/2004 un (EK) Nr. 396/2005, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/128/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1107/2009 un atceļ Padomes Lēmumus 66/399/EEK, 76/894/EEK un 2009/470/EK (OV L 189, 1. lpp.). Komitejas 2014. gada 17. oktobra sanāksmē dalībvalstis bija vienisprātis par minēto regulas projektu.

12 Komisija 2015. gada 6. janvārī pieņēma Regulu (ES) Nr. 2015/8 par atteikumu piešķirt atļauju tādām konkrētām veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu un uz bērnu attīstību un veselību (OV L 3, 6. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula"). Šīs regulas 1. panta 1. punktā kopsakarā ar tās pielikumu ir noteikts, ka piecas veselīguma norādes, attiecībā uz kurām tikuši pieņemti šā sprieduma 7. un 8. punktā minētie *EFSA* zinātniskie atzinumi, netiek iekļautas Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktā minētajā Eiropas Savienības atļauto norāžu sarakstā. Saskaņā ar apstrīdētās regulas 1. panta 2. punktu šā panta 1. punktā minētās veselīguma norādes, kuras tikušas izmantotas pirms šīs regulas spēkā stāšanās dienas, var tikt turpināts izmantot ne ilgāk kā sešus mēnešus pēc šīs dienas.

13 Atbilstoši apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumam Komisija atteikumu reģistrēt piecas attiecīgās veselīguma norādes ir pamatojusi ar šādiem apsvērumiem:

"Saskaņā ar Regulas [..] Nr. 1924/2006 6. panta 1. punktu un 13. panta 1. punktu veselīguma norādes nepieciešams pamatot ar vispāratzītiem zinātniskiem pierādījumiem. Ja veselīguma norādes neatbilst citām vispārējām un īpašajām Regulas [..] Nr. 1924/2006 prasībām, atļaujas piešķiršanu var arī likumīgi atlikt pat tad, ja [*EFSA*] zinātniskais novērtējums ir bijis labvēlīgs. Veselīguma norādes, kas neatbilst vispāratzītiem uztura un veselības principiem, nebūtu jāsniedz. [*EFSA*] secināja, ka ir noteikta cēloņsakarība starp glikozes lietošanu uzturā un tās ietekmi uz enerģijas ieguves vielmaiņu. Tomēr,

izmantojot šādu veselīguma norādi, patērētājiem tiktu sniegts pretrunīgs un neskaidrs vēstījums, jo tiktu atbalstīta cukuru lietošana uzturā, taču valstu un starptautiskās iestādes, pamatojoties uz vispāratzītiem zinātniskiem ieteikumiem, informē patērētāju, ka cukuru patēriņš būtu jāsamazina. Tāpēc šāda veselīguma norāde neatbilst Regulas [..] Nr. 1924/2006 3. panta otrās daļas a) apakšpunktam, kas nosaka, ka norāžu izmantošana nedrīkstētu būt pārprotama vai maldinoša. Turklāt pat tad, ja attiecīgo veselīguma norādi atļautu izmantot tikai saskaņā ar īpašiem izmantošanas nosacījumiem un/vai pievienojot papildu paziņojumus vai brīdinājumus, tas tomēr nemazinātu patērētājam radītās neskaidrības, un tāpēc šī norāde nebūtu jāatļauj."

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 27. februārī, prasītāja cēla šo prasību.

15 Ar 2015. gada 24. septembra vēstuli prasītāja lūdza rīkot tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 106. panta 2. punktam.

16 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (piektā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

17 Vispārējā tiesa 2015. gada 25. novembra tiesas sēdē uzklausīja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.

18 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto regulu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

20 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus – pirmais pamats ir par Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punkta pārkāpumu, otrais pamats ir par samērīguma principa pārkāpumu, trešais pamats ir par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu un ceturtais pamats ir par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

Par pirmo pamatu – Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punkta pārkāpumu

21 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktu, jo tā esot atteikusies iekļaut piecas pieprasītās veselīguma norādes Savienības atļauto norāžu sarakstā, kurš minēts šīs regulas 13. panta 3. punktā, kaut arī *EFSA* ir sniegusi pozitīvus zinātniskos atzinumus.

22 Būtībā pirmajam pamatam ir piecas daļas. Pirmā daļa ir par Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktā paredzēto nosacījumu neievērošanu, pamatojoties uz kuriem tiek atteikta veselīguma norādes iekļaušana atļauto norāžu sarakstā. Otrā daļa skar Komisijas novērtējumu par to, vai attiecīgās veselīguma norādes atbilst vispāratzītiem uztura un veselības principiem. Ar trešo pamatu prasītāja apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini uzskatījusi, ka attiecīgo veselīguma norāžu izmantošana patērētājiem

sniedzot pretrunīgu un neskaidru vēstījumu. Ceturtajā daļā prasītāja apgalvo, ka pretēji tam, ko uzskata Komisija, attiecīgās veselīguma norādes neesot nedz neskaidras, nedz maldinošas. Visbeidzot, piektā daļa ir par to, ka Komisija nav izpildījusi savu pienākumu pārbaudīt, vai attiecīgās veselīguma norādes varēja tikt atļautas – saskaņā ar īpašiem izmantošanas nosacījumiem vai pievienojot papildu paskaidrojumus vai brīdinājumus.

Par pirmo daļu – Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktā paredzēto nosacījumu neievērošanu, pamatojoties uz kuriem tiek atteikta veselīguma norādes iekļaušana atļauto norāžu sarakstā

23 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktu, jo tā esot atteikusies iekļaut piecas pieprasītās veselīguma norādes Savienības atļauto norāžu sarakstā, kaut arī *EFSA* ir sniegusi pozitīvus zinātniskos atzinumus. Principā norāde, par kuru *EFSA* ir sniegusi pozitīvu atzinumu, esot jāatļauj. Prasītājas ieskatā no Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punkta nav iespējams secināt, kuri ir tie leģitīmie un attiecināmie faktori, ko Komisija var ņemt vērā, lemjot par veselīguma norādes iekļaušanas pieteikumu. Šajā lietā nedz Savienības tiesību noteikumi, nedz leģitīmi un attiecināmi faktori nevarot attaisnot konkrēto veselīguma norāžu neiekļaušanu sarakstā pretēji *EFSA* pozitīvajiem atzinumiem, vēl jo vairāk tāpēc, ka Komisija esot atļāvusi izmantot šīs norādes sešus mēnešus ilgā pārejas periodā. Prasītāja uzskata, ka it īpaši apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumā norādītais pamatojums nav nedz attiecināms, nedz leģitīms, lai attaisnotu tās pieteikumu noraidīšanu.

24 Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktā ir noteikts, ka, ja *EFSA* pēc zinātniskā novērtējuma veikšanas sniedz atzinumu, ar ko tiek atbalstīta attiecīgās norādes iekļaušana šīs regulas 13. panta 3. punktā minētajā sarakstā, Komisija pēc apspriešanās ar dalībvalstīm divu mēnešu laikā pēc *EFSA* atzinuma saņemšanas lemj par pieteikumu, ņemot vērā *EFSA* atzinumu, visus piemērojamos Savienības tiesību aktus un citus leģitīmus faktorus, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu.

25 Pirmām kārtām, runājot par argumentu, ka principā ir jāatļauj tāda norāde, par kuru *EFSA* ir sniegusi pozitīvu atzinumu, ir jānorāda, ka no Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punkta izriet, ka, lemjot par veselīguma norādes pieteikumu, Komisijai ir jāņem vērā trīs elementi, proti, pirmkārt, *EFSA* atzinumos iekļautais zinātniskais novērtējums, otrkārt, visas piemērojamās Savienības tiesību normas un, treškārt, citi leģitīmi faktori, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu. Kā izriet no Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 3. punkta otrās daļas kopsakarā ar šīs regulas 16. panta 3. punktu, *EFSA* atzinumā netiek iekļauts otrais un trešais no iepriekš minētajiem elementiem. Proti, saskaņā ar šīm tiesību normām, *EFSA* atzinuma sagatavošanai ir tikai jāpārbauda, vai veselīguma norāde balstās uz zinātniskiem pierādījumiem un vai veselīguma norādes redakcija atbilst Regulā Nr. 1924/2006 noteiktajiem kritērijiem. Konkrēti, atbilstoši minētās regulas 6. panta 1. punktam materiālā ziņā *EFSA* ir jāpārliecinās, ka veselīguma norādes ir balstītas uz vispārpieņemtiem zinātniskiem pierādījumiem un pamatotas ar šādiem pierādījumiem. Tādējādi nekas neļauj izdarīt secinājumu, ka Komisijai bija jāiekļauj attiecīgās veselīguma norādes atļauto norāžu sarakstā tikai tāpēc vien, ka *EFSA* bija sniegusi pozitīvus atzinumus. Savukārt, lai gan saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 17. apsvērumu zinātniskajam pamatojumam būtu jābūt galvenajam vērā ņemamajam aspektam attiecībā uz veselīguma norāžu izmantošanu, Komisijai, pieņemot lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktu, ir jāņem vērā arī visas piemērojamās Savienības tiesību normas un citi leģitīmi faktori, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu. Turklāt fakts, ka Komisijai nav obligāti jāievēro *EFSA* lēmums, ir apstiprināts Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 5. punktā, saskaņā ar kuru veselīguma norāde var tikt atļauta arī tad, ja *EFSA* sniedz atzinumu, ar ko netiek atbalstīta attiecīgās norādes iekļaušana šīs regulas 13. panta 3. punktā minētajā sarakstā. Līdz ar to prasītājas argumentācija ir jānoraida.

26 Ciktāl prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka nedz Savienības tiesību normas, nedz leģitīmi un attiecināmi faktori nevarot attaisnot attiecīgo veselīguma norāžu neiekļaušanu sarakstā pretēji *EFSA* pozitīvajiem atzinumiem, vēl jo vairāk tāpēc, ka Komisija esot atļāvusi lietot šīs norādes sešus mēnešus ilgā pārejas periodā – arī šī prasītājas argumentācija ir jānoraida. Proti, ir taisnība, ka, pamatojoties uz apstrīdētās

regulas 1. panta 2. punktu, attiecīgās veselīguma norādes, kuras tikušas izmantotas pirms šīs regulas stāšanās spēkā, varēja tikt turpināts izmantot ne ilgāk kā sešus mēnešus pēc šīs regulas spēkā stāšanās dienas. Taču no apstrīdētās regulas preambulas 16. apsvēruma izriet, ka Komisija šādu pārejas periodu ir paredzējusi, lai pārtikas apritē iesaistītajiem uzņēmējiem un valsts kompetentajām iestādēm ļautu pielāgoties šādu norāžu aizliegumam. Tādējādi fakts, ka ir ticis paredzēts pārejas periods, nekādi neliek apšaubīt Komisijas pieņemto lēmumu par atteikumu atļaut attiecīgās veselīguma norādes.

27 Otrām kārtām, prasītāja apšauba, ka apstrīdētajā regulā norādītais iekļaušanas atteikuma pamatojums būtu attiecināms un leģitīms. Tās ieskatā no Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punkta nav iespējams secināt, kuri ir tie leģitīmie un attiecināmie faktori, ko Komisija var ņemt vērā, lemjot par veselīguma norādes iekļaušanas pieteikumu, kaut arī šādi faktori ir minēti arī šīs regulas preambulas 30. apsvērumā un tās 17. panta 1. punktā. Vienīgi Regulas Nr. 178/2002 preambulas 19. apsvērumā esot tostarp norādīti sociāli, ekonomiski, ar tradīcijām saistīti, kā arī ētikas un vides faktori un kontroļu iespējamība. Taču šiem aspektiem neesot bijusi nekāda nozīme atteikuma lēmumā.

28 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jākonstatē, ka, lai gan prasītāja norāda, ka no Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punkta nav iespējams secināt, kurus leģitīmos un attiecināmos faktorus Komisija var ņemt vērā, lemjot par veselīguma norādes iekļaušanas pieteikumu, tā nav izvirzījusi iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz šo tiesību normu. Proti, no tās argumentācijas izriet, ka pirmajā pamatā tā tikai apgalvo, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punkts.

29 Turklāt, pat pieņemot, ka prasītāja ir vēlējusies izvirzīt iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktu, tās argumentācija nav pieņemama, jo nav nekādas norādes par tiesību normu, kura būtu pārkāpta. Proti, ir jāatgādina, ka saskaņā ar 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasības pieteikumā ir jāietver kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot aizstāvību un Vispārējā tiesa varētu lemt par prasību. Kaut arī ir taisnība, ka prasītājam nav skaidri jānorāda konkrēta tiesību norma, uz kuru tas balsta iebildumu, taču viņa argumentācijai ir jābūt pietiekami skaidrai, lai pretējā puse un Savienības tiesa šo normu bez grūtībām varētu identificēt (skat. spriedumu, 2013. gada 20. februāris, *Caventa*/ITSB – *Anson's Herrenhaus* ("BERG"), T-224/11, EU:T:2013:81, 14. un 15. punkts un tajos minētā judikatūra).

30 Otrkārt, runājot par argumentāciju, ka apstrīdētajā regulā atrodamais iekļaušanas atteikuma pamatojums nav attiecināms un leģitīms, ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktam Komisija, lemjot par pieteikumu, papildus *EFSA* atzinumam ņem vērā visas piemērojamās Savienības tiesību normas, kā arī citus leģitīmus faktorus, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu. Kā izriet no Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 30. apsvēruma, kas atkārtots apstrīdētās regulas preambulas 3. apsvērumā, dažos gadījumos riska zinātniskais novērtējums vien nevar nodrošināt visu informāciju, ar kuru būtu jāpamato riska pārvaldības lēmums, tāpēc ir jāņem vērā citi leģitīmie faktori, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, Komisijai ir jāatzīst plaša rīcības brīvība jomā, kurā tai ir jāizdara izvēle politiskos, ekonomiskos un sociālos jautājumos un kurā tai ir jāveic sarežģīts vērtējums (šajā ziņā skat. spriedumus, 2005. gada 12. jūlijs, *Alliance for Natural Health* u.c., C-154/04 un C-155/04, Krājums, EU:C:2005:449, 52. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2015. gada 12. jūnijs, *Health Food Manufacturers' Association* u.c./Komisija, T-296/12, Krājums, EU:T:2015:375, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru gadījumā, kad Savienības iestādēm ir plaša rīcības brīvība, it īpaši attiecībā uz sarežģītu zinātnisku un tehnisku faktu izvērtēšanu nolūkā noteikt veicamo pasākumu veidu un apmēru, Savienības tiesai ir vienīgi jāpārbauda, vai šī rīcības brīvība nav īstenota acīmredzami kļūdaini vai nepareizi izmantojot pilnvaras, kā arī, vai iestādes nav acīmredzami pārsniegušas savas rīcības brīvības robežas. Šādā kontekstā Savienības tiesa ar savu vērtējumu par zinātniskiem un tehniskiem faktiem nevar aizstāt Savienības iestāžu, kurām vienīgajām LESD ir uzticēts šis uzdevums, vērtējumu (spriedumi, 2003. gada 9. septembris, *Monsanto Agricoltura Italia* u.c., C-236/01, Krājums,

EU:C:2003:431, 135. punkts; 2011. gada 21. jūlijs, *Etimine*, C-15/10, Krājums, EU:C:2011:504, 60. punkts, un *Health Food Manufacturers' Association* u.c./Komisija, minēts 30. punktā, EU:T:2015:375, 73. punkts).

32 No apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvēruma izriet, ka Komisija ir atteikusies atļaut attiecīgās veselīguma norādes, jo tā ir uzskatījusi, ka veselīguma norāde nedrīkst būt nesaderīga ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem. Komisijas ieskatā šādu veselīguma norāžu izmantošana patērētājiem sniegtu pretrunīgu un neskaidru vēstījumu, jo tiktu veicināta cukuru lietošana uzturā, kaut arī valstu un starptautiskās iestādes, pamatojoties uz vispāratzītiem zinātniskiem atzinumiem, to patēriņu iesakot samazināt. Tāpēc Komisija uzskatīja, ka attiecīgās veselīguma norādes neatbilst Regulas Nr. 1924/2006 3. panta otrās daļas a) apakšpunktam, kurā noteikts, ka norāžu izmantošana nedrīkst būt neskaidra vai maldinoša.

33 Prasītājas argumentācija nepierāda, ka faktori, kurus Komisija atbilstoši apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumam ir ņēmusi vērā, nav leģitīmi un attiecināmi uz izskatāmo jautājumu. Ir taisnība, ka Savienības likumdevējs nav norādījis Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktā minētos leģitīmos un attiecināmos faktorus. Arī šīs pašas regulas preambulas 30. apsvērumā un 17. panta 1. punktā ir tikai minēts pienākums ņemt vērā citus leģitīmos faktorus, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu. Tā kā Savienības likumdevējs nav nekādi precizējis šos faktorus, tie ir jānosaka katrā konkrētajā gadījumā, ņemot vērā it īpaši Regulas Nr. 1924/2006 mērķi, kas minēts šīs regulas preambulas 36. apsvērumā, proti, nodrošināt efektīvu iekšējā tirgus darbību attiecībā uz uzturvērtības un veselīguma norādēm, vienlaikus nodrošinot augstu patērētāju aizsardzības līmeni.

34 Šajā lietā nevar tikt pamatoti apstrīdēts, ka vispāratzītie uztura un veselības principi, kurus Komisija ņēmusi vērā, ir uzskatāmi par leģitīmu un attiecināmu faktoru, lai izlemtu jautājumu, vai konkrētās veselīguma norādes varēja tikt atļautas. Proti, šo principu ņemšana vērā palīdz nodrošināt augstu patērētāju aizsardzības līmeni. Turklāt to, ka vispāratzītie uztura un veselības principi ir attiecināmi, izskatot jautājumu, vai veselīguma norāde var tikt atļauta, Savienības likumdevējs ir skaidri uzsvēris Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 18. apsvērumā, saskaņā ar kuru veselīguma norāde nebūtu jāsniedz, ja tā nav saderīga ar šiem principiem.

35 Līdz ar to pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu – kļūdu novērtējumā par to, vai attiecīgās veselīguma norādes ir saderīgas ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem

36 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktu, jo tā kļūdaini esot uzskatījusi, ka dažādās attiecīgās veselīguma norādes nav saderīgas ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem. Prasītājas ieskatā, ja pastāvētu nesaderība, *EFSA* nebūtu sniegusi pozitīvus atzinumus. Saiknes starp uzturvielu, proti, glikozi, no vienas puses, un veselību, no otras puses, kuras tā apraksta savās veselīguma norādēs, esot zinātniski pierādītas. Atsaucoties uz *EFSA* sniegtu zinātnisku atzinumu par uzturvielu atsauces vērtībām attiecībā uz ogļhidrātu un šķiedrvielu ieteicamajām devām, prasītāja apgalvo, ka ogļhidrātu nozīme uzturā ir zinātniski vispāratzīta, tāpat kā glikozes īpašā nozīme cilvēku uzturā.

37 Saskaņā ar apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumu Komisija ir konstatējusi, ka veselīguma norāde nedrīkst būt nesaderīga ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem. Tā ir norādījusi, ka, lai gan *EFSA* esot secinājusi, ka ir pierādīta cēloņsakarība starp glikozes lietošanu uzturā un normālu enerģijas ieguves vielmaiņu, šādas veselīguma norādes izmantošana patērētājiem sniegtu pretrunīgu un neskaidru vēstījumu, jo tiktu veicināta cukuru lietošana uzturā, kaut arī valstu un starptautiskās iestādes, pamatojoties uz vispāratzītiem zinātniskiem atzinumiem, to patēriņu iesaka samazināt.

38 Pirmām kārtām, runājot par prasītājas argumentāciju, ka dažādo attiecīgo veselīguma norāžu redakcijas esot saderīgas ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem, – tā ir jānoraida kā neiedarbīga. Proti, no apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvēruma izriet, ka Komisija nav atteikusies atļaut dažādās attiecīgās veselīguma norādes, jo tā ir uzskatījusi, ka to redakcija kā tāda nav saderīga ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem. Komisijas ieskatā šiem principiem pretrunā ir tas, ka šo veselīguma norāžu izmantošana mudinātu patērēt cukurus, savukārt atbilstoši šiem principiem cukuru patēriņš būtu jāsamazina.

39 Otrām kārtām, runājot par prasītājas argumentāciju, ka *EFSA* nebūtu sniegusi pozitīvus atzinumus par šīm veselīguma norādēm, ja tās būtu bijušas nesaderīgas ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem, pirmkārt, ir jānorāda, ka *EFSA* veiktā pārbaude ir ierobežota. Kā jau ir ticis konstatēts (skat. šā sprieduma 25. punktu), atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 3. punkta otrajai daļai kopsakarā ar šīs pašas regulas 16. panta 3. punktu atzinuma sagatavošanai *EFSA* ir tikai jāpārbauda, vai veselīguma norāde balstās uz zinātniskiem pierādījumiem un vai veselīguma norādes redakcija atbilst Regulā Nr. 1924/2006 izklāstītajiem kritērijiem. Konkrēti, atbilstoši minētās regulas 6. panta 1. punktam materiālā ziņā *EFSA* ir jāpārliecinās, ka veselīguma norādes ir balstītas uz vispārpieņemtiem zinātniskiem pierādījumiem un pamatotas ar šādiem pierādījumiem. Saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 2. panta 2. punkta 5) apakšpunktu un 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu šādam *EFSA* veiktam zinātniskam novērtējumam ir jāattiecas tikai uz to, vai pieprasītā veselīguma norāde pamatoti pauž cēloņsakarību starp kādas pārtikas produktu kategorijas, pārtikas produkta vai kādas tā sastāvdaļas patēriņu un norādīto labvēlīgo fizioloģisko ietekmi.

40 Otrkārt, kā to apgalvo Komisija, *EFSA* veiktais risku zinātniskais izvērtējums ir jānošķir no Komisijas veiktās risku pārvaldības. Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 30. apsvērumā šajā ziņā ir uzsvērts, ka dažos gadījumos zinātnisks riska novērtējums vien nevar nodrošināt visu informāciju, ar kuru būtu jāpamato riska pārvaldības lēmums, un tāpēc būtu jāņem vērā citi leģitīmi faktori, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu.

41 Treškārt, kā izriet no apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvēruma, Komisija nav apšaubījusi *EFSA* atzinumus par attiecīgajām veselīguma norādēm, kurās ir konstatēta cēloņsakarība starp glikozes patēriņu un normālu enerģijas ieguves vielmaiņu. Taču atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktam Komisijai papildus *EFSA* zinātniskajam novērtējumam ir jāņem vērā visas piemērojamās Savienības tiesību normas, kā arī citi leģitīmie faktori, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu. Tādējādi Komisija ir it īpaši ņēmusi vērā vispāratzītus uztura un veselības principus, kuri nebija daļa no *EFSA* veiktā novērtējuma. Tāpēc fakts, ka saskaņā ar *EFSA* atzinumiem attiecīgās veselīguma norādes ir zinātniski pierādītas, neļauj konstatēt, ka Komisija ir kļūdaini secinājusi, ka tādas veselīguma norādes izmantošana, kurā mudināts patērēt cukurus, nav saderīga ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem.

42 Trešām kārtām, atsaucoties uz *EFSA* sniegtu zinātnisku atzinumu par uzturvielu atsauces vērtībām attiecībā uz ogļhidrātu un šķiedrvielu ieteicamajām devām, prasītāja apgalvo, ka attiecīgās veselīguma norādes ir saderīgas ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem, jo ogļhidrātu nozīme uzturā, tāpat kā glikozes īpašā nozīme cilvēku uzturā, esot zinātniski vispāratzīta.

43 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka, tā kā Vispārējā tiesā šis *EFSA* zinātniskais atzinums nav iesniegts, ar šo prasītājas argumentāciju nevar tikt pierādīts, ka Komisija kļūdaini ir uzskatījusi, ka tādas veselīguma norādes izmantošana, kurā tiek mudināts patērēt cukurus, nav saderīga ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem.

44 Turklāt, kaut arī – kā to apgalvo prasītāja – ir taisnība, ka glikoze ir svarīga cilvēku uzturā, šis fakts neļauj apšaubīt apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumā atrodamo konstatējumu, ka valstu un starptautiskās iestādes, pamatojoties uz vispāratzītiem zinātniskiem atzinumiem, iesaka patērētājiem samazināt cukuru patēriņu un ka tādējādi tādas veselīguma norādes izmantošana, kurā tiek mudināts patērēt cukurus, nav saderīga ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem.

45 Otrkārt, ciktāl prasītāja replikā apgalvo, ka dati, uz kuriem Komisija ir balstījusies, nepieļaujot vispārinājumus attiecībā uz glikozi, bet gan attiecoties uz lielām pievienotā cukura devām, uz konditorejas izstrādājumiem un uz saldinātiem dzērieniem, uz saldinātu dzērienu patēriņu, ko veic bērni, vai uz pārtikas produktiem ar lielu pievienotā cukura daudzumu un tie esot tikai daļēji pārliecinoši – tās argumenti arī jānoraida.

46 Proti, lai secinātu, ka uz vispāratzītu zinātnisku atzinumu pamata tiek ieteikts samazināt cukuru patēriņu, Komisija savos procesuālajos rakstos ir precizējusi, ka tā ir balstījusies uz to, ka starptautiskajā līmenī, Savienības līmenī un valstu līmenī pastāv vienprātība par nepieciešamību samazināt tīra cukura un pārtikas produktiem pievienoto cukuru patēriņu. Šajā ziņā ir jānorāda, ka, tā kā apstrīdētās regulas pamatojums ir pietiekams attiecībā uz pārbaudi par to, vai konkrētās veselīguma norādes ir saderīgas ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem, ko turklāt prasītāja neapstrīd, Vispārējā tiesa var ņemt vērā konkrētā tiesību akta pamatojuma precizējumus, kas sniegti tiesvedības laikā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 3. septembris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Komisija, C-398/13 P, Krājums, EU:C:2015:535, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Starptautiskajā līmenī Komisija ir atsaukusies uz Pasaules Veselības organizācijas (PVO) pētnieciskās grupas 1989. gada ziņojumu par uzturu, pārtiku un hronisku slimību novēršanu, kurā teikts, ka būtu jāveicina diskusijas, lai radītu pārtikas produktus, kuru sastāvā ir maz tauku, vienkāršu rafinēto cukuru un sāls. Turklāt Komisija ir atsaukusies uz PVO 2015. gada direktīvu par cukura devām pieaugušajiem un bērniem, kurā ir iekļauti ieteikumi par brīvo cukuru devu, lai samazinātu hronisku slimību risku. Atbilstoši šajā direktīvā iekļautajai definīcijai ar "brīviem cukuriem" saprot monosaharīdus un disaharīdus, kurus pārtikas produktiem un dzērieniem ir pievienojis ražotājs, pagatavotājs vai patērētājs, kā arī cukurus, kuri dabīgi ir atrodami medū, sīrupos, augļu sulās un augļu sulu koncentrātos. Papildus tam Komisija ir atsaukusies uz PVO Eiropas rīcības plānu par pārtikas un uztura politiku 2015.–2020. gadam, kurā ir ieteikts veikt stingrus pasākumus, kas ierobežo kopējo ietekmi, ko uz bērniem atstāj jebkādi pārtikas produkti, kas ir enerģētiski pārbagāti un kas satur daudz piesātinātu tauku, transtaukskābju, cukura vai sāls.

48 Savienības līmenī Komisija it īpaši ir minējusi augsta līmeņa darba grupas uztura un fiziskās aktivitātes jautājumos pieņemto Savienības ietvaru valstu iniciatīvām attiecībā uz noteiktām uzturvielām. Šā ietvara mērķis ir samazināt kalorijām bagātus pārtikas produktus, piemēram, pārtikas produktus, kas satur pievienotos cukurus. Turklāt Komisija ir atsaukusies uz Padomes secinājumiem par uzturu un fizisko aktivitāti (OV 2014, C 213, 1. lpp.), kuru mērķis ir samazināt tādu pārtikas produktu patēriņu, kas satur pievienotos cukurus.

49 Visbeidzot, valstu līmenī Komisija ir atsaukusies uz *Deutsche Gesellschaft für Ernährung* (Vācijas Uztura biedrība, *DGE*) 2011. gada nostāju par indikatīvajām vērtībām enerģijas ieguvei no ogļhidrātiem un lipīdiem, kurā teikts, ka, tā kā Vācijā būtiska ogļhidrātu proporcija tiek uzņemta, patērējot konditorejas izstrādājumos un saldinātos dzērienos izmantotus monosaharīdus un disaharīdus, ir nepieciešama pārvirze uz pilngraudu produktu patēriņu. Turklāt tā ir minējusi Francijas Republikas valsts programmu "Nutrition Santé" (Veselīgs uzturs) 2011.–2015. gadam, kurā ir ieteikts palielināt komplekso ogļhidrātu devas un samazināt cukura devas, kā arī Apvienotās Karalistes Veselības ministrijas izveidotās neatkarīgās izpildaģentūras *Public Health England* 2014. gada ieteikumus cukuru patēriņa samazināšanai "Sugar reduction: Responding to the challenge" (Cukura patēriņa samazināšana: problēmas risinājumi). Noslēgumā Komisija ir atsaukusies uz Ziemeļvalstu Ministru padomes 2004. gada ieteikumiem, kuri tiek piemēroti Dānijā, Somijā un Zviedrijā un kuros paredzēts pievienoto cukuru patēriņa maksimālais apjoms.

50 Ņemot vērā iepriekš minēto, nav iespējams pamatoti argumentēt, ka starptautiskajā līmenī, Savienības līmenī un valstu līmenī nepastāv vienprātība par nepieciešamību samazināt cukura patēriņu. Komisijas izklāstītie faktiskie apstākļi, kuri minēti šā sprieduma 47.–49. punktā, liecina, ka šāda vienprātība pastāv gan attiecībā uz pārtikas produktiem pievienoto cukuru gan attiecībā uz tīra cukura patēriņu. Tā kā prasītāja neapstrīd, ka kopumā tiek ieteikts samazināt pievienoto cukuru patēriņu, tā nevar pamatoti

apgalvot, ka šāds ieteikums neattiecas uz tīra cukura patēriņu. Ir gan taisnība, ka prasītājas produkti nav nedz pārtikas produkti ar slēptu lielu pievienoto cukuru daudzumu, nedz bērniem paredzēti saldināti dzērieni. Tomēr ir jāatgādina, ka attiecīgās veselīguma norādes skar tieši glikozi kā tādu, kas ir cukurs (skat. šā sprieduma 2. punktu), un ka atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 17. panta 5. punktam jebkurš uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas apritē, var izmantot Komisijas atļautās veselīguma norādes. Turklāt ir jākonstatē, ka prasītājas produkti sastāv gandrīz vai tikai no glikozes.

51 Līdz ar to otrā daļa ir jānoraida.

Par trešo daļu – kļūdu saistībā ar pretrunīga un neskaidra vēstījuma konstatāciju

52 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktu, jo tā esot uzskatījusi, ka dažādo attiecīgo veselīguma norāžu izmantošana sniedz pretrunīgu un neskaidru vēstījumu patērētājiem. Pretēji tam, ko apgalvojot Komisija, attiecīgās veselīguma norādes nemudinot patērēt cukurus. Tās aprakstot tikai glikozes iedarbību fizisku sporta nodarbību kontekstā. Trijās no piecām attiecīgajām veselīguma norādēm kā mērķgrupa esot skaidri minēti labi trenēti vīrieši un sievietes. Attiecībā uz šīm personām cukura patēriņa nozīme ir citāda nekā, piemēram, attiecībā uz īpaši sensitīvām patērētāju grupām. Prasītājas ieskatā vienkāršs iestāžu ieteikums samazināt cukura patēriņu nekādi nemainot faktu, ka glikozei ir attiecīgajās veselīguma norādēs minētā labvēlīgā ietekme uz veselību, neatkarīgi no tā, ka saskaņā ar iestāžu viedokli atsevišķas personas patērē pārlieku daudz cukura. Turklāt prasītāja tirgū darbojoties jau aptuveni septiņas desmitgades, un tādējādi tās produktu labvēlīgā ietekme uz veselību esot vispāratzīta. Patērētāji nemaldoties attiecībā uz konkrēto veselīguma norāžu jēgu, un viņi to dēļ arī nerīkojoties potenciāli nevēlami, piemēram, patērējot pārlieku lielu daudzumu. Prasītājas ieskatā samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs vidusmēra patērētājs zina, ka nevajag patērēt pārlieku daudz cukura. Ja Komisijas loģika tiek ievērota, tā neesot drīkstējusi atļaut arī divas citas norādes, kuras attiecas uz glikozi saturošiem dzērieniem.

53 Ir jāatgādina, ka Komisija apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumā ir konstatējusi, ka, izmantojot šādas veselīguma norādes, patērētājiem tiktu sniegts pretrunīgs un neskaidrs vēstījums, jo tiktu veicināta cukuru lietošana uzturā, kaut arī valstu un starptautiskās iestādes, pamatojoties uz vispāratzītiem zinātniskiem atzinumiem, to patēriņu iesaka samazināt.

54 Prasītājas argumentācija nepierāda, ka šis apsvērums ir kļūdains.

55 Proti, pirmkārt, Komisija nav pieļāvusi nekādu kļūdu, uzskatot, ka attiecīgo veselīguma norāžu izmantošana mudinot patērēt cukurus. Ir jānorāda, ka atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 1. panta 2. punktam šo regulu piemēro pārtikas produktu uzturvērtības un veselīguma norādēm, kas sniegtas tirdzniecības informācijā marķējuma, noformējuma vai reklāmas veidā attiecībā uz pārtikas produktiem, kas kā tādi paredzēti piegādāšanai galapatērētājam. Kā ir ticis konstatēts Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 10. apsvērumā, patērētāji var uzskatīt, ka pārtikas produktiem, kuru tirdzniecība tiek veicināta ar norādēm, ir uzturvērtības, fizioloģiskas vai citas priekšrocības attiecībā uz veselību, salīdzinot ar līdzīgiem vai citiem produktiem, kam šādas uzturvielas un citas vielas nav pievienotas. Tas var mudināt patērētājus izdarīt izvēli, no kuras tieši ir atkarīgs atsevišķu uzturvielu vai citu vielu kopējais patēriņš veidā, kas būtu pretrunā zinātnes atziņām attiecīgajā jomā (spriedums, 2012. gada 6. septembris, *Deutsches Weintor*, C-544/10, Krājums, EU:C:2012:526, 37. punkts). Kā izriet no Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 19. apsvēruma, uzturvērtības un veselīguma norādes piešķiršana rada pozitīvu iespaidu par attiecīgajiem pārtikas produktiem. Tā kā tas, ka pārtikas apritē iesaistīts uzņēmējs izmanto attiecīgās veselīguma norādes, tā produktus apvelta ar pozitīvu konotāciju, tādējādi radot priekšrocību un pozitīvu iespaidu, nevar tikt secināts, ka tas nemudina patērēt šos produktus, kuriem atbilstoši *EFSA* zinātniskajiem atzinumiem (skat. šā sprieduma 7. un 8. punktu) ir jābūt nozīmīgam glikozes avotam, lai uz tiem varētu tikt izmantotas šīs norādes.

56 Šajā ziņā, runājot par prasītājas argumentu, ka tā gadiem ir izmantojusi īpašus veselīguma apgalvojumus attiecībā uz glikozi, kas nav būtiski ietekmējis tās pārdošanas rādītājus, ir jānorāda, ka, pirmkārt, šo argumentu nepamato neviens pierādījums. Otrkārt, kā to apstiprina Komisija, fakts, ka prasītājas tirgus daļa atbilstoši prasītājas paustajam ir attīstījusies pastāvīgi, drīzāk ļauj secināt, ka prasītājas apgalvojumiem par glikozes iedarbību varēja būt ietekme uz tās glikozes produktu pārdošanas apjomu.

57 Ir jānoraida arī prasītājas arguments, ka – ciktāl trijos no pieciem pieteikumiem kā mērķgrupa ir skaidri minēti labi trenēti vīrieši un sievietes – attiecīgo veselīguma norāžu novērtēšanai svarīga ir mērķgrupa. Proti, no *EFSA* zinātniskajiem atzinumiem par trim attiecīgajiem pieteikumiem izriet, ka norādītā iedarbība bez atšķirībām attiecas uz glikozes līdzdalību visu fiziski aktīvu cilvēku enerģijas ieguves vielmaiņā. Atbilstoši šiem atzinumiem enerģijas ieguves vielmaiņa ir nepieciešama visām ķermeņa funkcijām un fiziskām aktivitātēm, tai skaitā fiziskiem vingrinājumiem un normālai muskuļu funkcionēšanai. Tātad attiecīgās veselīguma norādes var tikt izmantotas arī glikozes produktiem, kas paredzēti plašai sabiedrībai, vēl jo vairāk tāpēc, ka jau ir ticis konstatēts, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 17. panta 5. punktu Komisijas atļautās veselīguma norādes var izmantot jebkurš uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas apritē (skat. šā sprieduma 50. punktu).

58 Otrkārt, no šā pamata otrās daļas izvērtējuma (skat. šā sprieduma 36.–51. punktu) izriet, ka prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumā ir kļūdaini konstatējusi, ka valstu un starptautiskās iestādes iesaka samazināt cukuru patēriņu, balstoties uz vispāratzītiem zinātniskiem atzinumiem, un tādēļ tādas veselīguma norādes izmantošana, kurā tiek mudināts patērēt cukurus, nav saderīga ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem. Ņemot to vērā, ir jānorāda, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka attiecīgo veselīguma norāžu izmantošana, kurās esot mudināts patērēt cukurus, patērētājiem sniegtu pretrunīgu un neskaidru vēstījumu, jo šāds pamudinājums nav savietojams ar vispāratzītiem uztura un veselīguma principiem. Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka saskaņā ar *EFSA* zinātniskajiem atzinumiem, lai uz produktiem varētu tikt izmantotas šīs veselīguma norādes, tiem ir jābūt nozīmīgam glikozes avotam (skat. šā sprieduma 55. punktu). Šajā ziņā ir arī jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktam uzturvērtības un veselīguma norādes ir atļauts lietot tikai tad, ja norādē minētā uzturviela vai cita viela galaproduktā ir nozīmīgā daudzumā, kā noteikts Savienības tiesību aktos, vai, ja šādu noteikumu nav, tādā daudzumā, kurš rada apstiprinātu uzturvērtību vai fizioloģisku ietekmi, kas ir pierādīta ar vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem.

59 Šajā ziņā ir jānoraida arī prasītājas argumentācija, ka samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs vidusmēra patērētājs, nepatērējot vairāk cukura veselīguma norāžu dēļ, jo viņš zinot, ka nevajag patērēt pārlieku daudz cukuru.

60 Proti, vispirms, pat pieņemot, ka tas tā ir, tas neatņemtu veselīguma norāžu sūtītajiem vēstījumiem to pretrunīgo un neskaidro raksturu, kas aprakstīts šā sprieduma 58. punktā. Turklāt, protams, ir taisnība – kā to apgalvo prasītāja –, ka atbilstoši Regulas Nr. 1169/2011 9. panta 1. punkta l) apakšpunktam un 30. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktam uz pārtikas produktiem principā ir jābūt "paziņojumam par uzturvērtību", kurā tostarp ir jābūt iekļautam cukura daudzumam, un ka atbilstoši šīs regulas 32. panta 4. punktam cukura daudzumu var norādīt arī procentos no minētās regulas XIII pielikuma B daļā noteiktajām ieteicamajām devām, kurā attiecībā uz cukuru minēti 90 grami vidusmēra pieaugušajam (8400 kJ vai 2000 kcal). Taču – kā atzīst prasītāja – uz visiem pārtikas produktiem nav jābūt paziņojumam par uzturvērtību. Šāda paziņojuma neesamība attiecībā uz noteiktiem pārtikas produktiem ir it īpaši paredzēta Regulas Nr. 1169/2011 16. pantā. Turklāt atbilstoši šīs regulas 32. panta 2. un 4. punktam nav obligāti cukura daudzumu norādīt kā ieteicamās devas procentuālu daļu; tas var tikt norādīts arī kā daudzums uz 100 gramiem. Pat ja samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs vidusmēra patērētājs, uz kuru ir jāatsaucas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 4. jūnijā, *Teekanne*, C-195/14, Krājums, EU:C:2015:361, 36. punkts un tajā minētā judikatūra), zinātu, ka nav jāpatērē pārlieku daudz cukuru, tomēr attiecīgo veselīguma norāžu dēļ viņš varētu patērēt vairāk cukuru, it īpaši tāpēc, ka saskaņā ar *EFSA* zinātniskajiem atzinumiem, lai

varētu tikt izmantotas attiecīgās veselīguma norādes, konkrētajiem produktiem ir jābūt nozīmīgam glikozes avotam (skat. šā sprieduma 55. un 58. punktu). Turklāt, runājot par prasītājas produktiem, ir jākonstatē, ka klasiskā kubveida iepakojuma, kurš sastāv no astoņām tabletēm un kura vienības svars ir 48 grami (skat. šā sprieduma 1. punktu), satura patēriņš jau nodrošina vairāk nekā pusi no tā cukuru daudzuma, kas Regulas Nr. 1169/2011 XIII pielikuma B daļā ir noteikts kā ieteicamā deva vidusmēra pieaugušajam.

61 Treškārt, ciktāl prasītāja atsaucas uz divu citu norāžu atļaušanu, kuras attiecas uz glikozi saturošiem dzērieniem, tās argumentācija būtībā skar iespējamu vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu un tāpēc tiks izvērtēta trešā pamata ietvaros (skat. šā sprieduma 113. un 114. punktu).

62 Līdz ar to trešā daļa ir jānoraida.

Par ceturto daļu – kļūdu, kura pieļauta, novērtējot attiecīgās veselīguma norādes kā neskaidras vai maldinošas

63 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktu, jo tā esot uzskatījusi, ka attiecīgās veselīguma norādes ir neskaidras vai maldinošas Regulas Nr. 1924/2006 3. panta otrās daļas a) apakšpunkta izpratnē. Pēdējās minētās tiesību normas mērķis esot novērst, ka patērētāji cieš no maldinošām veselīguma norādēm. Vienīgais jautājums, kas rodoties saistībā ar šīs tiesību normas piemērošanu, esot tas, vai konkrētā atsauce uz veselību, kura atrodama attiecīgajā veselīguma norādē, ir uzskatāma par patērētājus maldinošu. Tādējādi Komisijas minētajai it kā pastāvošajai pretrunai neesot nozīmes Regulas Nr. 1924/2006 3. panta otrās daļas a) apakšpunkta piemērošanas kontekstā. Turklāt prasītāja apgalvo, ka tai nav jānorāda uz nezināmiem iestāžu sniegtiem ieteikumiem. Tāpēc arī tas, ka nav minēts kāds ieteikums, nevarot tikt uzskatīts par maldināšanu.

64 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumu Komisija ir konstatējusi, ka tāda veselīguma norāde, kurā mudināts patērēt cukurus, kaut arī valstu un starptautiskās iestādes, balstoties uz vispāratzītiem zinātniskiem atzinumiem, to patēriņu iesaka samazināt, neatbilst Regulas Nr. 1924/2006 3. panta otrās daļas a) apakšpunktam, kurā paredzēts, ka norādes nedrīkst būt nedz neskaidras, nedz maldinošas.

65 Regulas Nr. 1924/2006 3. panta otrās daļas a) apakšpunktā, kas iekļauts šīs regulas II nodaļā, kura attiecas uz vispārīgiem principiem, ir noteikts, ka, neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 20. marta Direktīvu 2000/13/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtikas produktu marķēšanu, noformēšanu un reklāmu (OV L 109, 29. lpp.) un Padomes 1984. gada 10. septembra Direktīvu 84/450/EEK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz maldinošu reklāmu (OV L 250, 17. lpp.), uzturvērtības un veselīguma norādes nedrīkst būt kļūdainas, neskaidras vai maldinošas.

66 Attiecībā uz vārdu "neskaidras vai maldinošas" interpretāciju Regulas Nr. 1924/2006 3. panta otrās daļas a) apakšpunkta izpratnē ir jau ticis nospriests, ka norāde saistībā ar alkoholisku dzērienu – pieņemot, ka tā kā tāda var tikt uzskatīta par saturiski pareizu –, kas izrādās nepilnīga un izceļ noteiktu produkta īpašību, savukārt nekādi nenorādot uz briesmām, kas raksturīgas šā produkta patēriņam, ir neskaidra vai pat maldinoša (spriedums *Deutsches Weintor*, minēts 55. punktā, EU:C:2012:526, 50.–52. punkts). Kā izriet no Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 16. apsvēruma, lai izlemtu, vai norāde ir maldinoša, ir jābalstās uz to, ko samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs vidusmēra patērētājs sagaida saistībā ar šo norādi (šajā ziņā skat. spriedumu, *Teekanne*, minēts 60. punktā, EU:C:2015:361, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

67 Šajā lietā nav strīda par to, ka attiecīgajās veselīguma norādēs – kā Komisija to konstatējusi apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumā – ir pareizi aprakstīta labvēlīgā iedarbība uz enerģijas ieguves vielmaiņu. Taču no šā pamata otrās daļas izvērtējuma (skat. šā sprieduma 36.–51. punktu) izriet, ka

prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija ir kļūdaini konstatējusi, ka valstu un starptautiskās iestādes, balstoties uz vispāratzītiem zinātniskiem atzinumiem, iesaka samazināt cukuru patēriņu un ka tādēļ tādas veselīguma norādes izmantošana, kurā tiek mudināts patērēt glikozi, nav saderīga ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem. Turklāt ir jau ticis norādīts (skat. šā sprieduma 60. punktu), ka attiecīgo veselīguma norāžu izmantošana samērā informētu, uzmanīgu un apdomīgu vidusmēra patērētāju varētu mudināt patērēt vairāk cukuru, kaut arī, balstoties uz vispāratzītiem zinātniskiem atzinumiem, tiek ieteikts samazināt cukuru patēriņu.

68 Līdz ar to attiecīgās veselīguma norādes izceļ noteiktu īpašību, proti, enerģijas ieguves vielmaiņas uzlabošanu, bet tās nekādi nenorāda uz faktu, ka neatkarīgi no enerģijas ieguves vielmaiņas labas funkcionēšanas briesmas, kas raksturīgas lielākam cukuru patēriņam, nekādi netiek nedz novērstas, nedz arī pat ierobežotas. Izceļot vienīgi labvēlīgo iedarbību uz enerģijas ieguves vielmaiņu, attiecīgās veselīguma norādes mudina patērēt cukurus un galarezultātā – palielina riskus, ko patērētāju veselībai rada pārmērīgs cukuru patēriņš. Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka attiecīgās veselīguma norādes ir nepilnīgas un tādējādi – neskaidras un maldinošas, turklāt tas tā ir arī tad, ja sniegtā informācija ir patiesa (šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta Ž. Mišo [*J. Mischo*] secinājumus lietā *Gut Springenheide* un *Tusky*, C-210/96, Krājums, EU:C:1998:102, 86.–90. punkts, un ģenerāladvokāta N. Jēskinena [*N. Jääskinen*] secinājumus lietā *Neptune Distribution*, C-157/14, Krājums, EU:C:2015:460, 52. punkts).

69 Ir taisnība, ka spriedumā *Deutsches Weintor*, minēts 55. punktā (EU:C:2012:526, 50.–52. punkts), Tiesa ir izvērtējusi tādas veselīguma norādes neskaidro un maldinošo raksturu, kura attiecas uz alkoholisku dzērienu, kā patēriņš pats par sevi katrai personai rada neizbēgamas briesmas, savukārt noteikta cukura daudzuma patēriņš nevar radīt riskus katrai individuālajai personai. Kā jau ticis konstatēts (skat. šā sprieduma 44. punktu), glikoze ir svarīga cilvēku uzturā. Taču ir jāatgādina, ka, ja attiecīgās veselīguma norādes tiktu atļautas, tās saskaņā ar tām piemērojamajiem nosacījumiem varētu izmantot jebkurš uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas apritē, ja vien to izmantošana nebūtu ierobežota atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 21. panta noteikumiem par datu aizsardzību (skat. šā sprieduma 50. punktu). Kā izriet no *EFSA* zinātniskajiem atzinumiem par attiecīgajiem pieteikumiem, norādītā iedarbība bez izšķirības attiecas uz glikozes līdzdalību visu fiziski aktīvu cilvēku enerģijas ieguves vielmaiņā (skat. šā sprieduma 57. punktu). Lai gan ir taisnība, ka attiecībā uz trim no piecām prasītājas lūgtajām veselīguma norādēm mērķgrupa sastāv no aktīviem vīriešiem un sievietēm, kas ir trenējušies izturībā (skat. šā sprieduma 3. punktu), tomēr veselīguma norādes saistībā ar glikozi kā tādu var arī tikt izmantotas attiecībā uz glikozes produktiem, kas paredzēti plašai sabiedrībai. Tātad, izvērtējot attiecīgo norāžu neskaidro un maldinošo raksturu, kā tas izriet arī no Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 16. apsvēruma, ir jābalstās uz vidusmēra patērētāju. Tā kā vidusmēra patērētājam atbilstoši vispāratzītiem uztura un veselības principiem ir jāsamazina savs cukuru patēriņš, Komisija nav pieļāvusi kļūdu, konstatējot, ka attiecīgās veselīguma norādes, kurās izcelta tikai labvēlīgā iedarbība uz enerģijas ieguves vielmaiņu, bet tiek noklusētas briesmas, kas raksturīgas lielākam cukuru patēriņam, ir neskaidras un maldinošas.

70 Turklāt papildus tam ir jākonstatē, ka Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 10. apsvērumā atrodamo likumdevēja konstatējumu gaismā (skat. šā sprieduma 55. punktu) konkrēto veselīguma norāžu izmantošana varētu attiecīgajam patērētājam likt ticēt, ka pastāv cēloņsakarība tikai un vienīgi starp glikozes patēriņu un enerģijas ieguves vielmaiņas labu funkcionēšanu, kaut arī šāda cēloņsakarība pastāv arī starp citiem ogļhidrātiem un enerģijas ieguves vielmaiņas labu funkcionēšanu.

71 Visbeidzot, runājot par prasītājas argumentu, ka tai nebija zināmi valstu un starptautisko iestāžu ieteikumi par cukuru patēriņa samazināšanu, kas balstās uz vispāratzītiem zinātniskiem atzinumiem, ir jānorāda, ka, lai konstatētu, ka attiecīgās veselīguma norādes ir neskaidras un maldinošas, jautājumam, vai prasītāja zināja par attiecīgajiem ieteikumiem, nav nekādas nozīmes (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 10. septembris, *Severi*, C-446/07, Krājums, EU:C:2009:530, 62. punkts). Kā jau ir ticis konstatēts (skat. šā sprieduma 66. punktu), ir jābalstās uz to, ko samērā informēts, uzmanīgs un

apdomīgs vidusmēra patērētājs sagaida saistībā ar attiecīgo norādi. Maldinoša rakstura konstatācija Regulas Nr. 1924/2006 3. panta otrās daļas a) apakšpunkta izpratnē nav atkarīga no jautājuma, vai prasītāja ir rīkojusies, zinot par šo raksturu, vai pat apzināti.

72 Līdz ar to ceturtā daļa ir jānoraida.

Par piekto daļu – īpašu izmantošanas nosacījumu vai papildu paskaidrojumu vai brīdinājumu neizvērtēšanu

73 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktu, jo tā neesot izpildījusi savu pienākumu pārbaudīt, vai attiecīgās veselīguma norādes nevar tikt atļautas saskaņā ar īpašiem izmantošanas nosacījumiem vai pievienojot papildu paskaidrojumus vai brīdinājumus. Apstrīdētā regula neļaujot uzzināt, nedz kādus īpašos izmantošanas nosacījumus būtu varēts ņemt vērā, nedz kādi papildu paskaidrojumi vai brīdinājumi būtu varējuši padarīt vēstījumu patērētājam mazāk mulsinošu. Prasītājas ieskatā tādas obligātas norādes pievienošana, ar ko tiktu norādīts uz starptautisko iestāžu ieteikumu samazināt vai uzraudzīt cukuru patēriņu, atbilstoši samērīguma principam būtu bijusi pietiekama, lai novērstu, ka vēstījums ir patērētājam mulsinošs. Kā citu veselīguma norāžu gadījumā Komisija nolūkā izvairīties no iespējamā sajaukšanas riska būtu arī varējusi pieprasīt, lai prasītāja pievieno informāciju, ka cukuru patēriņa palielināšana varētu radīt riskus veselībai.

74 Pirmām kārtām, nevar tikt pieņemta prasītājas argumentācija, ka Komisija nav izpildījusi savu pienākumu pārbaudīt, vai attiecīgās veselīguma norādes varēja tikt atļautas – saskaņā ar īpašiem izmantošanas nosacījumiem vai pievienojot papildu paskaidrojumus vai brīdinājumus. Proti, Komisija apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumā ir norādījusi, ka pat tad, ja attiecīgās veselīguma norādes tiktu atļauts izmantot – tikai saskaņā ar īpašiem izmantošanas nosacījumiem un/vai pievienojot papildu paziņojumus vai brīdinājumus –, tas tomēr vēstījumu nedarītu patērētājam mazāk mulsinošu un tāpēc šīs norādes nebūtu jāatļauj. Tādējādi Komisija ir izvērtējusi iespēju atļaut attiecīgās veselīguma norādes īpašos nosacījumos vai, pievienojot papildu paziņojumus vai brīdinājumus.

75 Šajā ziņā, runājot par prasītājas argumentu, ka apstrīdētā regula neļaujot uzzināt, nedz kādus īpašos izmantošanas nosacījumus būtu varēts ņemt vērā, nedz kādi papildu paskaidrojumi vai brīdinājumi būtu varējuši padarīt vēstījumu patērētājam mazāk mulsinošu, ir pietiekami norādīt, ka no apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvēruma juridiski pietiekami izriet, ka Komisijas ieskatā nebija iespējams paredzēt īpašus izmantošanas nosacījumus un/vai pievienot papildu paziņojumus vai brīdinājumus, lai pietiekamā mērā izvairītos no patērētāju maldināšanas.

76 Otrām kārtām, prasītājas argumentācija, ka Komisija ir kļūdaini uzskatījusi, ka attiecīgās veselīguma norādes nevarēja tikt atļautas saskaņā ar īpašiem izmantošanas nosacījumiem un/vai, pievienojot papildu paziņojumus vai brīdinājumus, būtībā attiecas uz samērīguma principa ievērošanu un tādējādi tiks izvērtēta otrā pamata ietvaros (skat. šā sprieduma 87.–91. punktu). Ciktāl prasītāja apgalvo, ka daudzos gadījumos Komisija pārtikas produktu veselīguma norādes ir atļāvusi, paredzot zināmus nosacījumus, piemēram, obligātus brīdinājumus, ir jākonstatē, ka Komisija šo faktu neapstrīd, taču tam nav nekādas nozīmes, izvērtējot jautājumu, vai Komisija ir kļūdaini uzskatījusi, ka attiecīgās veselīguma norādes, kuras attiecas konkrēti uz glikozi, nevar tikt atļautas saskaņā ar īpašiem izmantošanas nosacījumiem un/vai, pievienojot papildu paziņojumus vai brīdinājumus.

77 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jānoraida piektā daļa un līdz ar to – pirmais pamats kopumā.

Par otro pamatu – samērīguma principa pārkāpumu

78 Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot apstrīdēto regulu, esot pārkāpusi samērīguma principu. Tās ieskatā atteikuma lēmums neesot bijis nedz piemērots, nedz vajadzīgs, lai sasniegtu Regulas Nr. 1924/2006 mērķi, proti, nodrošināt zinātniski pietiekami pamatotu veselīguma norāžu izmantošanu. Pilnīga reklāmas aizlieguma gadījumā, ņemot vērā, ka Regulā Nr. 1924/2006 pieteikumu noraidīšana nezinātnisku motīvu dēļ esot paredzēta tikai izņēmuma gadījumā un ar pārliecinošu pamatojumu, esot jāveic strikta samērīguma kontrole. Principā atļaujas lēmums esot jāpieskaņo ārkārtīgi ilgās un dārgās zinātniskās kontroles procedūras rezultātam. Prasītājas ieskatā kā mazāk apgrūtinošs pasākums attiecīgās veselīguma norādes esot bijis jāatļauj vismaz kopā ar ierobežojošiem noteikumiem vai paziņojumiem. Turklāt Komisija rīcības brīvības ietvaros esot varējusi grozīt vai papildināt pieprasīto veselīguma norāžu redakciju tādējādi, ka, saglabājot to saturu, iespējamā maldināšana tiktu novērsta. Papildus tam prasītāja apgalvo, ka esot pārkāptas tiesības, kuras tai garantētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. un 16. pantā. Prasītājas ieskatā atteikuma lēmums esot pretrunā arī Regulas Nr. 1924/2006 mērķim, saskaņā ar kuru patērētāju aizsardzība pret maldinošām norādēm ir jānodrošina, panākot, ka tiek izmantotas tikai tādas veselīguma norādes, kas ir pietiekami zinātniski pamatotas. Visbeidzot, Komisijas lēmums esot nesamērīgs, jo tas liedzot darīt zināmu patērētājiem būtībā neapstrīdamu informāciju.

79 Ir jāatgādina, ka samērīguma princips prasa, lai Savienības iestāžu tiesību akti nepārsniegtu to, kas ir piemērots un vajadzīgs, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā noteiktos leģitīmos mērķus, ņemot vērā, ka, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un tā radītie traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (skat. spriedumu, 2006. gada 9. marts, *Zuid-Hollandse Milieufederatie* un *Natuur en Milieu*, C-174/05, Krājums, EU:C:2006:170, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 Pirmām kārtām, runājot par iepriekšējā punktā minēto nosacījumu pārbaudi tiesā, ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punktam Komisijai bija jālemj par prasītājas pieteikumiem, papildus *EFSA* atzinumam ņemot vērā visas piemērojamās Savienības tiesību normas, kā arī citus leģitīmos faktorus, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu. Kā jau ticis konstatēts (skat. šā sprieduma 30. punktu), Komisijai ir jāatzīst plaša rīcības brīvība jomā, kurā tai ir jāizdara izvēle politiskos, ekonomiskos un sociālos jautājumos un kurā tai ir jāveic sarežģīts vērtējums. Šajā jomā veiktā pasākuma tiesiskumu var ietekmēt tikai šā pasākuma acīmredzami nepiemērotais raksturs, ņemot vērā mērķi, ko vēlas sasniegt kompetentā iestāde (šajā ziņā skat. spriedumus, *Alliance for Natural Health* u.c., minēts 30. punktā, EU:C:2005:449, 52. punkts un tajā minētā judikatūra, un *Health Food Manufacturers' Association* u.c./Komisija, minēts 30. punktā, EU:T:2015:375, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

81 No judikatūras arī izriet, ka rīcības brīvība, kas ir kompetentajām iestādēm, nosakot pareizu līdzsvaru starp vārda brīvību un mērķi aizsargāt veselību, atšķiras atkarībā no katra mērķa, kas pamato šo tiesību ierobežojumu, un ir atkarīga no attiecīgo darbību rakstura (spriedums, 2006. gada 12. decembris, Vācija/Parlaments un Padome, C-380/03, Krājums, EU:C:2006:772, 155. punkts; skat. arī spriedumu, 2009. gada 2. aprīlis, *Damgaard*, C-421/07, Krājums, EU:C:2009:222, 27. punkts un tajā minētā judikatūra). Atbilstoši šai judikatūrai Komisijai ir arī atzīstama plaša rīcības brīvība attiecībā uz, konkrēti, vārda brīvības izmantošanu komerciālā jomā, it īpaši vēstījumos reklāmas mērķiem (šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta N. Jēskinena [*N. Jääskinen*] secinājumus lietā *Neptune Distribution*, minēts 68. punktā, EU:C:2015:460, 55. punkts).

82 Šajā ziņā, runājot par prasītājas argumentāciju, ka pilnīga reklāmas aizlieguma gadījumā ir jāveic strikta samērīguma kontrole, – protams, ir taisnība, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 10. panta 1. punktu veselīguma norādes ir aizliegtas, ja vien tās neatbilst šīs regulas II nodaļas vispārīgajām prasībām un minētās regulas IV nodaļas īpašajām prasībām un ja vien tās nav atļautas saskaņā ar minēto regulu un iekļautas šīs pašas regulas 13. un 14. pantā paredzētajā atļauto norāžu sarakstos. Taču pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, ar Regulu Nr. 1924/2006 ieviestais veselīguma norāžu aizlieguma princips kopā ar

atļaušanas iespēju nav pilnīgs reklāmas aizliegums. Turklāt jau pastāv veselīguma norādes, kuras prasītāja var izmantot. Konkrēti – Komisijas 2012. gada 16. maija Regulā (ES) Nr. 432/2012, ar ko izveido sarakstu ar atļautajām veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu un uz bērnu attīstību un veselību (OV L 136, 1. lpp.), kura grozīta ar Komisijas 2015. gada 6. janvāra Regulu (ES) Nr. 2015/7 (OV L 3, 3. lpp.), ir paredzētas atļautas veselīguma norādes attiecībā uz ogļhidrātu–elektrolītu šķīdumiem, kā arī ogļhidrātu ietekmi uz normālas muskuļu darbības atjaunošanu pēc būtiskas slodzes.

83 Šajā kontekstā, runājot par prasītājas atsauci uz Direktīvas 2000/13 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 2004. gada 15. jūlija spriedumu *Douwe Egberts* (C-239/02, Krājums, EU:C:2004:445), ir jānorāda, ka minētā sprieduma 36. punktā Tiesa ir konstatējusi, ka ar Direktīvas 2000/13 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu ir aizliegtas visāda veida norādes, kas attiecas uz cilvēka slimībām, neatkarīgi no tā, vai tās patērētāju var vai nevar maldināt, kā arī norādes, kas, lai gan neattiecas uz slimībām, bet drīzāk, piemēram, uz veselību, tomēr izrādās maldinošas. Tāpat Tiesa iepriekš minētajā spriedumā *Douwe Egberts* (EU:C:2004:445, 43. punkts) ir nospriedusi, ka pilnīgs aizliegums pārtikas produktu marķējumā izcelt noteiktus norādījumus par notievēšanu vai medicīniska rakstura ieteikumiem, katrā gadījumā nepārbaudot to faktisko spēju maldināt pircēju, varētu radīt tādas sekas, ka pārtikas produkti, uz kuriem ir šādas norādes, nevarētu tikt brīvi tirgoti dalībvalstī, pat pieņemot, ka tās nav maldinošas. Tā kā šajā lietā ir pamatoti ticis konstatēts, ka attiecīgās veselīguma norādes ir neskaidras un maldinošas, prasītājas arguments saistībā ar Direktīvas 2000/13 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu un spriedumu *Douwe Egberts*, minēts iepriekš (EU:C:2004:445), neļauj konstatēt, ka būtu jāveic plašāka samērīguma pārbaude par to, kas minēta šā sprieduma 80. punktā.

84 Turklāt – pretēji prasītājas apgalvotajam – lai gan ir taisnība, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 17. apsvērumu zinātniskajam pamatojumam būtu jābūt galvenajam vērā ņemamajam aspektam attiecībā uz uzturvērtības un veselīguma norāžu izmantošanu, tomēr šajā pašā regulā pieteikumu noraidīšana ar zinātni nesaistītu motīvu dēļ, kā tas izriet it īpaši no šīs regulas 18. panta 4. punkta, nav paredzēta tikai retos gadījumos un izņēmuma kārtā. Proti, ir jau ticis konstatēts (skat. šā sprieduma 25. punktu), ka no šīs tiesību normas izriet, ka, lemjot par veselīguma norādes pieprasījumu, Komisijai ir jāņem vērā trīs elementi, proti, pirmkārt, *EFSA* atzinumā iekļautais zinātniskais novērtējums, otrkārt, visas piemērojamās Savienības tiesību normas un, treškārt, citi leģitīmie faktori, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu.

85 Otrkārt, runājot par apstrīdētās regulas mērķiem, ir jākonstatē, ka tās juridiskais pamats ir Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punkts. No Regulas Nr. 1924/2006 1. panta 1. punkta un preambulas 1. un 36. apsvēruma izriet, ka minētās regulas mērķis ir nodrošināt pareizu iekšējā tirgus darbību attiecībā uz uzturvērtības un veselīguma norādēm, vienlaikus nodrošinot augstu patērētāju aizsardzības līmeni. Kā izriet no Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 1. un 18. apsvēruma, veselības aizsardzība ir viens no šīs regulas galvenajiem mērķiem (spriedums, *Deutsches Weintor*, minēts 55. punktā, EU:C:2012:526, 45. punkts). Saskaņā ar šīs pašas regulas preambulas 9. apsvērumu tajā noteiktajiem principiem būtu jānodrošina augsts patērētāju aizsardzības līmenis, jāsniedz viņam informācija, kas vajadzīga izvēles izdarīšanai, pilnībā pārzinot faktus, un pārtikas rūpniecībā jārada vienādi konkurences nosacījumi. Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 16. apsvērumā ir noteikts, ka ir svarīgi, lai norādes uz pārtikas produktu marķējuma būtu saprotamas patērētājam, un ir pareizi visus patērētājus aizsargāt pret maldinošām norādēm. Šajā kontekstā – kā izriet no apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvēruma – Komisija ir atteikusies atļaut attiecīgās veselīguma norādes, tieši lai aizsargātu patērētājus no neskaidrām un maldinošām norādēm.

86 Trešām kārtām, ir jānorāda, ka prasītājas argumentācija nepierāda, ka apstrīdētā regula, ņemot vērā šos mērķus, būtu acīmredzami nepiemērota.

87 Proti, pirmkārt, runājot par prasītājas argumentāciju, ka attiecīgās veselīguma norādes kā mazāk apgrūtinošs pasākums esot bijis jāatļauj vismaz kopā ar ierobežojošiem nosacījumiem vai paziņojumiem, ir jānorāda, ka prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija apstrīdētās regulas preambulas

14. apsvērumā būtu kļūdaini uzskatījusi, ka tas nav iespējams, jo attiecīgo veselīguma norāžu vēstījums patērētājam nebūtu mazāk mulsinošs, un tādējādi šīs norādes nedrīkstētu tikt atļautas. Kā to apgalvo Komisija, tādu attiecīgo veselīguma norāžu atļaušana, kurās tiek mudināts patērēt cukurus, kopā ar obligātu paziņojumu, kurā pēc būtības tiek aicināts samazināt cukuru patēriņu vai uzmanīt patērētā cukura daudzumu, patērētājiem sniegtu pretrunīgu un neskaidru vēstījumu. Daudzuma ierobežojumu vai brīdinājumu minēšana uz produkta, kurš ir nozīmīgs cukura avots un uz kura vienlaikus ir veselīguma norāde, kas par šo produktu rada pozitīvu iespaidu, un kuru tāpēc patērētāji uztver kā tādu, kam ir uzturvērtības, fizioloģiskas vai citas priekšrocības attiecībā uz veselību, pati par sevi būtu pretrunīga un nevarētu nodrošināt tādu vispāratzītu uztura un veselības principu ievērošanu, kas ir vērsti uz cukuru patēriņa samazināšanu.

88 Runājot it īpaši par prasītājas argumentu, ka Komisijas uzdevums bija pierādīt, ka šajā lietā neviens nosacījums, paziņojums vai brīdinājums nevar nodrošināt pietiekamu patērētāju aizsardzību, ir turklāt jānorāda, ka, pamatojoties uz Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 2. punkta trešo teikumu kopsakarā ar šīs regulas 15. panta 3. punkta f) apakšpunktu, prasītāja savos pieteikumos būtu varējusi iekļaut priekšlikumus par īpašiem izmantošanas nosacījumiem, taču tā to nav darījusi.

89 Otrkārt, ciktāl prasītāja atsaucas uz Tiesas judikatūru (spriedumi, 1993. gada 24. novembris, *Keck* un *Mithouard*, C-267/91 un C-268/91, Krājums, EU:C:1993:905; 1999. gada 9. februāris, *van der Laan*, C-383/97, Krājums, EU:C:1999:64 un *Douwe Egberts*, minēts 83. punktā, EU:C:2004:445), kurā esot noteikts, ka gadījumā, ja reklāma ir aizliegta valsts līmenī, patērētāju aizsardzība varētu tikt pietiekami nodrošināta, nosakot pienācīgu marķēšanas pienākumu, piemēram, etiķetes, ar ko tiek nodrošināta patērētājiem izteikto piedāvājumu pārredzamība, – tās argumentācija arī nevar tikt atbalstīta.

90 Proti, šī judikatūra attiecas uz nesaskaņotiem valstu pasākumiem. Savukārt šajā lietā ir jāatgādina, ka apstrīdētās regulas juridiskais pamats ir Regulas Nr. 1924/2006 18. panta 4. punkts. Pēdējā minētā regula pati ir pieņemta uz EKL 95. panta pamata, atbilstoši kuram likumdevējs paredz pasākumus, lai tuvinātu dalībvalstu normatīvos vai administratīvos aktus, kuri attiecas uz iekšējā tirgus izveidi un darbību. Šajā saistībā ir jāuzsver, ka LESD 168. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka, nosakot un īstenojot visu Savienības politiku un darbības, ir jānodrošina augsts cilvēku veselības aizsardzības līmenis, un ka EKL 95. panta 3. punktā, tāpat kā LESD 114. panta 3. punktā, noteikti ir pieprasīts, lai, īstenojot saskaņošanu, tiktu nodrošināts augsts cilvēku veselības aizsardzības līmenis (skat. spriedumu, *Alliance for Natural Health* u.c., minēts 30. punktā, EU:C:2005:449, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

91 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka Komisijai, izmantojot savu rīcības brīvību, esot bijusi jāpārformulē ierosināto veselīguma norāžu redakcija. Prasītājas ieskatā esot bijis tikai nepieciešams saglabāt veselīguma norādes kodolu, ņemot vērā tās zinātnisko pamatu. Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka prasītāja nav minējusi nevienu attiecīgo veselīguma norāžu redakcijas formulējumu, kas Komisijai būtu bijis jāpārbauda. Turklāt atbilstoši apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumam tieši attiecīgo veselīguma norāžu satura pati būtība nav saderīga ar vispāratzītiem uztura un veselības principiem. Tādējādi prasītājas argumentācija ir jānoraida.

92 Ceturtkārt, runājot par prasītājas argumentāciju, saskaņā ar kuru ar apstrīdēto regulu esot pārkāptas brīvības, kas atzītas Pamattiesību hartas 6. un 16. pantā, kuri attiecas uz tiesībām uz brīvību un drošību, kā arī darījumdarbības brīvību, ir jānorāda, ka prasītāja šajā prasības pamatā aprobežojas ar abstraktu minēto tiesību normu pārkāpumu uzskaitījumu. Taču Pamattiesību hartas 6. un 16. panta pārkāpums ir uzskatāms par atsevišķu pamatu, kas nav atkarīgs no šā pamata, kurš attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu. Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu, kas piemērojama tiesvedībā Vispārējā tiesā saskaņā ar šo statūtu 53. panta pirmo daļu, un 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasības pieteikumā tostarp ir jāsniedz kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Tādējādi tajā ir skaidri jānorāda pamati, ar kuriem ir pamatota prasība, un tajā esošs abstrakts izteikums vien neatbilst Tiesas statūtu un Reglamenta prasībām (skat. spriedumu, 2014. gada 30. aprīlis, *Hagenmeyer* un *Hahn*/Komisija,

T-17/12, Krājums, EU:T:2014:234, 99. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to prasītājas argumentācija saistībā ar Pamattiesību hartas 6. un 16. panta pārkāpumu ir jānoraida kā nepieņemama.

93 Katrā ziņā ir jānorāda, ka – lai arī tā ir taisnība, ka attiecīgo veselīguma norāžu aizliegums zināmā mērā un noteiktā aspektā rada ierobežojumus prasītājas profesionālajai darbībai, – galvenajos aspektos šo brīvību ievērošana tomēr ir nodrošināta. Proti, apstrīdētā regula atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 1. panta 2. punktam aprobežojas ar etiķešu, attiecīgo pārtikas produktu izskata un saistībā ar tiem veiktās reklāmas regulēšanu, lai aizsargātu sabiedrības veselību, kura ir uzskatāma par vispārējo interešu mērķi, kas pamato pamatbrīvības ierobežojumu, un tajā nepavisam nav aizliegta prasītājas produktu ražošana un tirdzniecība vai ar šiem produktiem saistītā reklāma (šajā ziņā skat. spriedumu *Deutsches Weintor*, minēts 55. punktā, EU:C:2012:526, 49. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi atteikums atļaut attiecīgās veselīguma norādes nekādi neskar Pamattiesību hartas 6. un 16. pantā atzīto pamatbrīvību būtību un ir jāuzskata par atbilstošu prasībai saskaņot pastāvošās dažādās pamattiesības un nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starp tām (šajā ziņā skat. spriedumu *Deutsches Weintor*, minēts 55. punktā, EU:C:2012:526, 56.–59. punkts).

94 Piektkārt, ciktāl prasītāja apgalvo, ka tās pieteikuma noraidīšana nav samērīga, jo tā esot liegusi darīt zināmu patērētājiem būtībā neapstrīdamu informāciju par fizisko aktivitāti un muskuļu darbību, ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 9. apsvērumam ar to noteiktajiem principiem ir jānodrošina augsts patērētāja aizsardzības līmenis, jāsniedz viņam informācija, kas vajadzīga izvēles izdarīšanai, pilnībā pārzinot faktus, un pārtikas rūpniecībā jārada vienādi konkurences nosacījumi. Taču ir jau ticis konstatēts, ka attiecīgās veselīguma norādes sniedz tikai nepilnīgu informāciju, kas samērā informētam, uzmanīgam un apdomīgam vidusmēra patērētājam tieši neļauj izdarīt izvēli, pilnībā pārzinot faktus, un ka veselīguma norāde attiecībā uz ogļhidrātu ietekmi uz normālas muskuļu darbības atjaunošanu pēc būtiskas slodzes ir jau tikusi atļauta (skat. šā sprieduma 82. punktu). Tādējādi prasītājas argumentācija ir jānoraida.

95 Ciktāl prasītāja replikā atsaucas uz Pamattiesību hartas 11. pantā atzīto informācijas brīvību, ir jānorāda, ka prasības pieteikumā šīs tiesību normas pārkāpums nav ticis minēts, un tādējādi – tā kā nav nekāda pamatojuma attiecībā uz iesniegšanu replikas stadijā – pamats, kurš attiecas uz šādu pārkāpumu, saskaņā ar 1991. gada 2. maija Reglamenta 48. panta 2. punktu ir jānoraida kā nepieņemams. Turklāt patērētāja iespēja iegūt informāciju par glikozes ietekmi nav atkarīga no to veselīguma norāžu izmantošanas, kuras ir šīs prasības priekšmets.

96 Sestkārt, runājot par prasītājas argumentāciju, ka atteikums atļaut attiecīgās veselīguma norādes nav piemērots, jo tas neveicina cukuru patēriņa mazināšanu, ir jau ticis konstatēts (skat. šā sprieduma 55. punktu), ka pārtikas produktus, kuru popularizēšana tiek nodrošināta, izmantojot norādes, patērētāji var uztvert kā tādus, kas sniedz uzturvērtības, fizioloģiskas vai citas priekšrocības attiecībā uz veselību salīdzinājumā ar līdzīgiem produktiem vai citiem produktiem, kam šādas uzturvielas un citas vielas nav pievienotas. Tas varētu mudināt patērētājus izdarīt izvēli, kura tieši ietekmē atsevišķu uzturvielu vai citu vielu patēriņu veidā, kas būtu pretrunā zinātnes atziņām. Šai argumentācijai nevar piekrist.

97 Līdz ar to prasības otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu – vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu

98 Prasītāja apgalvo, ka, atsakoties atļaut attiecīgās veselīguma norādes, Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu. Prasītājas ieskatā Komisija, nenorādot daudzuma ierobežojumus vai brīdinājumus, jau ir atļāvusi salīdzināmas norādes par vitamīnu un minerālvielu devumu enerģijas ieguves vielmaiņā. Turklāt Komisija esot atļāvusi dažādas norādes, kas attiecas uz pārtikas produktiem, kuru pārmērīgs patēriņš netiekot ieteikts, piemēram, gaļu un zivīm, fruktozi, laktulozi un olīveļļā atrodamo polifenolu.

Papildus tam tā atļauto veselīguma norāžu sarakstā esot iekļāvusi divas veselīguma norādes, kas attiecas uz ogļhidrātu–elektrolītu šķīdumiem, kā arī vēl vienu norādi, kas attiecas uz ogļhidrātiem. Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka Komisija esot atļāvusi divas veselīguma norādes attiecībā uz glikomannānu (*konjac* mannāns), kaut arī šā pārtikas produkta patēriņš varot izraisīt smakšanu, kam seko pēkšņa nāve.

99 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka vienlīdzīgas attieksmes princips prasa, lai salīdzināmās situācijās attieksme nebūtu atšķirīga, bet atšķirīgās situācijās – vienāda, ja vien šāda attieksme nav objektīvi pamatota (skat. spriedumus *Alliance for Natural Health* u.c., minēts 30. punktā, EU:C:2005:449, 115. punkts un tajā minētā judikatūra, un *Health Food Manufacturers' Association* u.c./Komisija, minēts 30. punktā, EU:T:2015:375, 113. punkts un tajā minētā judikatūra).

100 Pirmām kārtām, runājot par norādēm, kas attiecas uz vitamīnu un minerālvielu devumu enerģijas ieguves vielmaiņā, ir taisnība – kā to apgalvo prasītāja – ka saskaņā ar Regulas Nr. 432/2012 pielikumu, kurā ir iekļauts atļauto veselīguma norāžu saraksts, Komisija, nenosakot pārtikas produkta izmantošanas nosacījumus vai šīs izmantošanas ierobežojumus vai neprasot papildu paziņojumus vai brīdinājumus, ir atļāvusi veselīguma norādes attiecībā uz to, ka pantotēnskābe, biotīns, kalcijs, varš, dzelzs, jods, magnijs, mangāns, niacīns, fosfors, riboflavīns (vitamīns B2), tiamīns, vitamīns B6, vitamīns B12 un vitamīns C palīdz nodrošināt normālu enerģijas ieguves vielmaiņu.

101 Taču prasītāja nepierāda, kādā mērā to veselīguma norāžu atļaušana, kuras attiecas uz šiem vitamīniem un minerālvielām, būtu salīdzināma ar šo lietu. Tikai fakts vien, ka abos gadījumos veselīguma norāde attiecas uz to, ka viela palīdz nodrošināt normālu enerģijas ieguves vielmaiņu, šajā ziņā nav pietiekams. Kā to apgalvo Komisija, glikoze ir no vitamīniem un minerālvielām atšķirīga uzturviela. Kurpretim ir pieļaujams uzskatīt, ka normāli līdzsvarots uzturs sniedz vitamīnus un minerālvielas tikai ierobežotā daudzumā, savukārt glikoze ir pamatviela, kas dabīgi ir atrodama lielā skaitā pārtikas produktu, un organisms to absorbē pēc ogļhidrātu sadalīšanās. Ciktāl prasītāja apgalvo, ka vitamīnu un minerālvielu pārmērīgs patēriņš atsevišķos gadījumos var nelabvēlīgi ietekmēt veselību, tā nav nekādi precizējusi šos gadījumus un tādējādi nav pierādījusi, ka šajā lietā pastāv salīdzināma situācija.

102 Turklāt, runājot par prasītājas argumentu, ka attiecībā uz vitamīniem un minerālvielām atļautās veselīguma norādes tiek izmantotas arī attiecībā uz cukuru saturošiem pārtikas produktiem, ir tikai jānorāda, ka šie apgalvojumi neattiecas uz cukura ietekmi, – tādējādi šajā lietā nav salīdzināmas situācijas.

103 Otrām kārtām, runājot par tās argumentāciju saistībā ar dažādu tādu norāžu atļaušanu, kas attiecas uz pārtikas produktiem, kuru pārmērīgs patēriņš netiekot ieteikts, pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir atļāvusi veselīguma norādi, kas attiecas uz gaļu un zivīm, kaut arī ir vispāratzīts, ka patērētāji Savienībā patērē pārlieku daudz gaļas un ka viņiem to nevajadzētu ēst katru dienu.

104 Šajā ziņā ir jānorāda, ka atbilstoši Regulas Nr. 432/2012 pielikumam Komisija ir atļāvusi veselīguma norādi, saskaņā ar kuru gaļa un zivis, lietojot tās kopā ar citiem dzelzi saturošiem pārtikas produktiem, uzlabo dzelzs uzsūkšanos. Šī norāde var tikt izmantota tikai tādam pārtikas produktam, kas noteiktā porcijā satur vismaz 50 gramus gaļas vai zivju. Lai norāde varētu tikt izmantota, patērētājam ir jābūt informētam par to, ka labvēlīgā ietekme tiek panākta, 50 gramus gaļas vai zivju uzņemot kopā ar pārtikas produktiem, kas satur nehēma dzelzi.

105 Ar savu argumentāciju prasītāja nepierāda, ka Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu. Proti, vispirms prasītāja nekādi nepamato savu apgalvojumu attiecībā uz ieteikumiem, kuros vispārīgi tiek ieteikts nepatērēt pārlieku daudz gaļas vai zivju. Lai gan replikā tā atsaucas uz pētījumiem, ir jākonstatē, ka tie nav tikuši iesniegti. Turklāt ir jākonstatē, ka glikoze ir uzturviela, savukārt gaļa un zivis, uz ko attiecas atļautās veselīguma norādes, – kā to apgalvo Komisija – ir uzturvielām bagāti pārtikas produkti un tādējādi tie ir pilnīgi atšķirīgi no glikozes. Ņemot vērā iepriekš minēto, šajā lietā situācijas nav salīdzināmas.

106 Otrkārt, runājot par prasītājas argumentāciju attiecībā uz fruktozi, ir jākonstatē, ka atbilstoši Regulas Nr. 432/2012 pielikumam Komisija ir atļāvusi veselīguma norādi, saskaņā ar kuru fruktozi saturošas pārtikas patēriņš izraisa mazāku glikozes līmeņa paaugstināšanos asinīs nekā saharozi vai glikozi saturoša pārtika. Šī norāde var tikt izmantota attiecībā uz pārtikas produktiem vai saldinātiem dzērieniem, kuros glikoze un/vai saharoze ir aizvietota ar fruktozi tā, ka glikozes un/vai saharozes saturs šajos pārtikas produktos vai dzērienos ir samazināts vismaz par 30 %.

107 Šī argumentācija nepierāda, ka būtu pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips. Proti, – kā to apgalvo Komisija – attiecībā uz fruktozi atļautā veselīguma norāde attiecas uz glikozes un/vai saharozes aizstāšanu ar fruktozi nolūkā samazināt glikozes līmeņa paaugstināšanos asinīs. Tā kā runa ir par viena cukura aizstāšanu ar citu, kā rezultātā tiek samazināta glikozes līmeņa paaugstināšanās asinīs, šīs norādes atļaušana nerada nekādu risku, ka kopumā pieaugs cukuru patēriņš. Tādējādi šajā lietā situācijas nav salīdzināmas.

108 Treškārt, runājot par prasītājas argumentāciju attiecībā uz laktulozi, ir jākonstatē, ka atbilstoši Regulas Nr. 432/2012 pielikumam Komisija ir atļāvusi veselīguma norādi, saskaņā ar kuru laktuloze paātrina vēdera izeju. Norāde var tikt izmantota tikai attiecībā uz tādu pārtikas produktu, kas vienā noteiktā porcijā satur 10 gramus laktulozes. Lai norāde varētu tikt izmantota, patērētājam ir jābūt informētam, ka labvēlīgo ietekmi panāk, reizi dienā uzņemot 10 gramus laktulozes.

109 Arī šī argumentācija nepierāda, ka Komisija būtu pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu. Proti, kā to apgalvo Komisija, attiecībā uz laktulozi atļautā veselīguma norāde attiecas uz šā sintētiskā disaharīda laksatīvo iedarbību, kad tas tiek patērēts ierobežotā daudzumā. Šī norāde ir atļauta tikai attiecībā uz precīzām laktulozes devām, kas ir nepieciešamas šīs iedarbības panākšanai, par kuru patērētājiem arī ir jātiek informētiem. Ņemot vērā šo laksatīvo iedarbību, kas tiek panākta, patērējot pat ierobežotu laktulozes daudzumu, šajā lietā situācijas nav salīdzināmas.

110 Ceturtkārt, runājot par prasītājas argumentāciju attiecībā uz polifenoliem, kas atrodami olīveļļā, ir jākonstatē, ka atbilstoši Regulas Nr. 432/2012 pielikumam Komisija ir atļāvusi veselīguma norādi, saskaņā ar kuru olīveļļā atrodamie polifenoli veicina asins lipīdu aizsardzību pret oksidatīvo stresu. Šī norāde var tikt izmantota tikai olīveļļai, kas satur vismaz 5 miligramus hidroksitirosola un tā atvasinājumu (piemēram, oleiropeīna kompleksu un tirosolu) 20 gramos olīveļļas. Lai norāde varētu tikt izmantota, patērētājam ir jābūt informētam, ka labvēlīgā ietekme tiek panākta, katru dienu uzņemot 20 gramus olīveļļas.

111 Prasītājas argumentācija nepierāda, ka Komisija būtu pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, bez objektīva pamatojuma atšķirīgi attiecoties pret salīdzināmām situācijām. Proti, vispirms, prasītāja nekādi nepierāda, ka, balstoties uz vispāratzītiem zinātniskiem atzinumiem, tiek ieteikts samazināt olīveļļā atrodamo polifenolu patēriņu, kā tas ir cukuru patēriņa gadījumā. Turklāt, protams, ir taisnība – kā to apgalvo prasītāja –, ka 20 grami olīveļļas veido gandrīz 30 % no kopējās taukvielu devas, kas minēta Regulas Nr. 1169/2011 XIII pielikuma B daļā un kas ir 70 grami. Taču ar šādu argumentu nevar tikt pierādīts, ka šajā lietā pastāv salīdzināmas situācijas.

112 Trešām kārtām, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, jo tā atļauto veselīguma norāžu sarakstā esot iekļāvusi divas veselīguma norādes, kas attiecas uz ogļhidrātu–elektrolītu šķīdumiem, kā arī vēl vienu norādi, kas attiecas uz ogļhidrātiem.

113 Pirmkārt, runājot par divām veselīguma norādēm, kas attiecas uz ogļhidrātu–elektrolītu šķīdumiem, ir jākonstatē, ka atbilstoši Regulas Nr. 432/2012 pielikumam Komisija ir atļāvusi veselīguma norādi, saskaņā ar kuru ogļhidrātu–elektrolītu šķīdumi palīdz saglabāt izturību ilgstošas fiziskas slodzes laikā, un veselīguma norādi, saskaņā ar kuru šie šķīdumi veicina ūdens uzsūkšanos fiziskas slodzes laikā. Lai šīs norādes varētu tikt izmantotas, ogļhidrātu–elektrolītu šķīdumam ir jāsatur ogļhidrāti ar enerģētisko vērtību 80–350 kilokalorijas uz litru un vismaz 75 % enerģijas ir jābūt iegūtiem no ogļhidrātiem, kas izraisa augstu glikēmisko reakciju, piemēram, no glikozes, glikozes polimēriem un saharozes. Turklāt

nātrija līmenim šajos dzērienos ir jābūt no 20 milimoliem uz litru (460 miligrami uz litru) līdz 50 milimoliem uz litru (1150 miligrami uz litru) un osmolalitātei 200–330 miliosmoliem uz kilogramu ūdens.

114 Šajā ziņā vispirms ir jākonstatē, ka abas atļautās veselīguma norādes neattiecas uz glikozi kā tādu, bet gan uz ogļhidrātu–elektrolītu šķīdumiem, kas ir specifiski produkti, kuri tiek izmantoti ilgstošas fiziskas slodzes treniņos un fiziskos vingrinājumos. Turklāt, lai gan ir taisnība, ka mērķgrupa trim no piecām prasītājas pieprasītajām veselīguma norādēm ir izturībā trenējušies aktīvi vīrieši un sievietes (skat. šā sprieduma 3. punktu), tomēr Komisijas atļautās veselīguma norādes, kas attiecas uz pašu glikozi, jebkurš uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas apritē, atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 17. panta 5. punktam var izmantot plašai sabiedrībai paredzētiem glikozes produktiem. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka no Komisijas iesniegtās prasītājas reklāmas, kas attiecas uz tās produktiem, izriet, ka bērni un skolēni arī ir daļa no mērķgrupas. Turklāt ir jānorāda, ka prasītāja saviem produktiem var izmantot abas atļautās veselīguma norādes, ja izmantošanas nosacījumi ir izpildīti. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, nav konstatējams, ka pastāvētu atšķirīga attieksme salīdzināmās situācijās. Tādējādi prasītājas argumentācija ir jānoraida.

115 Otrkārt, runājot par veselīguma norādēm attiecībā uz ogļhidrātiem, ir jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 432/2012 pielikumu Komisija ir atļāvusi veselīguma norādi, saskaņā ar kuru ogļhidrāti palīdz atjaunot normālu muskuļu darbību (saraušanos) pēc ļoti intensīviem un/vai ilgstošiem fiziskiem vingrinājumiem, kuri izraisa muskuļu nogurumu un glikogēna rezervju samazināšanos skeleta muskuļos. Norāde var tikt izmantota tikai pārtikas produktiem, kuri nodrošina ar ogļhidrātiem, ko cilvēks pārstrādā vielmaiņas ceļā (izņemot poliolus). Patērētājam ir jābūt informētam par to, ka labvēlīgā ietekme tiek panākta, ja no visiem avotiem iegūto ogļhidrātu kopējais uzņemtais daudzums ir 4 grami uz kilogramu ķermeņa svara un ja tie tiek lietoti devās, no kurām pirmā tiek uzņemta pirmo četru stundu laikā, bet pēdējā tiek uzņemta ne vēlāk kā sešu stundu laikā pēc ļoti intensīviem un/vai ilgstošiem fiziskiem vingrinājumiem, kuri izraisa muskuļu nogurumu un glikogēna rezervju samazināšanos skeleta muskuļos. Norādi ir atļauts izmantot vienīgi uz pārtikas produktiem, kuri paredzēti pieaugušajiem, kas veikuši ļoti intensīvus un/vai ilgstošus fiziskus vingrinājumus, kuri izraisa muskuļu nogurumu un samazina glikogēna rezerves skeleta muskuļos.

116 Lai gan ir taisnība – kā to apgalvo prasītāja –, ka glikoze ir ogļhidrāts, tomēr prasītājas pieprasītās veselīguma norādes attiecas uz normālu enerģijas ieguves vielmaiņu fiziskas slodzes laikā un tajās nav precizēta šīs slodzes intensitāte vai ilgums vai aprakstīts sportistu enerģijas ieguves vielmaiņas īpašie fizioloģiskie procesi, pretēji tam, kā tas ir attiecībā uz ogļhidrātiem atļauto veselīguma norāžu gadījumā. Kā jau ir ticis konstatēts (skat. šā sprieduma 88. punktu), atļaujas pieteikumā prasītāja būtu varējusi ierosināt īpašus izmantošanas nosacījumus attiecībā uz pieprasītajām veselīguma norādēm, taču tā šādi nav rīkojusies. Turklāt ir jānorāda, ka prasītāja saviem produktiem var izmantot šo atļauto veselīguma norādi, ja ir izpildīti izmantošanas nosacījumi. Līdz ar to, tā kā situācijas nav salīdzināmas, nevar tikt secināts, ka Komisija būtu pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu.

117 Ceturtām kārtām, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir atļāvusi divas veselīguma norādes attiecībā uz glikomannānu (*konjac* mannāns), kaut arī šā pārtikas produkta patēriņš varot izraisīt smakšanu, kam seko pēkšņa nāve.

118 Ir jākonstatē, ka atbilstoši Regulas Nr. 432/2012 pielikumam Komisija ir atļāvusi veselīguma norādi, saskaņā ar kuru glikomannāns (*konjac* mannāns) palīdz uzturēt normālu holesterīna līmeni asinīs, un veselīguma norādi, saskaņā ar kuru diētā ar samazinātu enerģētisko vērtību glikomannāns (*konjac* mannāns) veicina svara samazināšanos. Ir taisnība, ka šo veselīguma norāžu izmantošanu Komisija ir atļāvusi tikai kopā ar brīdinājumu par aizrīšanās risku, ja cilvēkam ir rīšanas traucējumi vai viela tiek uzņemta, neuzdzerot pietiekami daudz šķidruma. Tiek ieteikts uzņemt vielu kopā ar pietiekamu ūdens daudzumu, lai nodrošinātu, ka tā nonāk kuņģī. Taču, tā kā no *EFSA* atzinuma par šo vielu izriet, ka tā

dabīgi pārtikas produktos nav atrodama, bet ir pārtikas piedeva, kura tiek izmantota kā emulgators un biezinātājs, un ka tā tiek patērēta arī kā uztura bagātinātājs – ko prasītāja neapstrīd –, nav konstatējama atšķirīgas attieksmes pastāvēšana salīdzināmās situācijās.

119 Piektām kārtām, ir jānoraida prasītājas tiesas sēdē izvirzītā argumentācija saistībā ar regulas projektu attiecībā uz veselīguma norādi par kofeīnu. Proti, vispirms prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija šo projektu ir pieņēmusi. Turklāt, tā kā šis projekts nav ticis iesniegts, prasītāja nav nekādi pierādījusi, ka šajā lietā pastāvētu salīdzināma situācija.

120 Visbeidzot, ir jānorāda, ka no Regulas Nr. 432/2012 preambulas 12. apsvēruma izriet, ka Komisija nav atļāvusi vienu norādi par tauku ietekmi uz taukos šķīstošu vitamīnu normālu uzsūkšanos un vēl vienu norādi par nātrija ietekmi uz normālas muskuļu funkcijas uzturēšanu būtībā to pašu iemeslu dēļ, kas norādīti apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvērumā attiecībā uz prasītājas pieprasītajām veselīguma norādēm. Turklāt, runājot par Komisijas attieksmi pret cukuriem, ir jākonstatē – kā izriet no Regulas Nr. 432/2012 pielikuma –, ka veselīguma norāde attiecībā uz ogļhidrātiem ir tikusi atļauta tikai kopā ar īpašiem izmantošanas nosacījumiem, ar kuriem tās izmantošana tiek atļauta tikai attiecībā uz pārtikas produktiem, kas atbilst uzturvērtības norādēm "maz cukura" vai "bez pievienota cukura", kuras ir definētas Regulas Nr. 1924/2006 pielikumā. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Regulas Nr. 432/2012 preambulas 18. apsvērumā ir noteikts, ka pret šajā regulā paredzētajiem pasākumiem nav iebildis nedz Eiropas Parlaments, nedz Padome, proti, iestādes, kas ir pieņēmušas Regulu Nr. 1924/2006.

121 Līdz ar to trešais pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

122 Prasītāja apgalvo, ka Komisija nav pienācīgi izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu. Apstrīdētajā regulā neesot precizēti nedz argumenti, kas iekļauti tās un *BSNA* sniegtajos apsvērumos, nedz tas, kā Komisija tos esot ņēmusi vērā. Gluži formālais atteikums liekot domāt, ka Komisija tos nav ņēmusi vērā. Turklāt no apstrīdētās regulas neizrietot, ka Komisija būtu nošķīrusi dažādās personu mērķgrupas. Prasītājas ieskatā apstrīdētā regula drīzāk parādot, ka Komisija ir nepietiekamā apmērā patstāvīgi pārbaudījusi tās un *BSNA* sniegtos apsvērumus. Apstrīdētās regulas nepilnīgais pamatojums neļaujot saprast, kā Komisija ir izvērtējusi šajos apsvērumos izklāstītos argumentus. Turklāt Komisija neesot izskaidrojusi iemeslu, kāpēc attiecīgo veselīguma norāžu atļaušana vai nu ar īpašiem nosacījumiem, vai papildu paskaidrojumiem vai brīdinājumiem nebūtu mazāk apgrūtinošs pasākums.

123 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. panta otrajā daļā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta būtībai un tajā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt pārbaudi. Prasība norādīt pamatojumu ir jāizvērtē atkarībā no apstākļiem katrā atsevišķā gadījumā. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta otrās daļas prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tās tiesību normas, kuras reglamentē attiecīgo jomu. Konkrētāk, Komisijai nav jāieņem nostāja attiecībā uz visiem argumentiem, kurus tai izvirza ieinteresētās personas, bet pietiek ar to, ka tā izklāsta faktus un juridiskos apsvērumus, kuriem ir būtiska nozīme lēmuma struktūrā (skat. spriedumu *Hagenmeyer* un *Hahn*/Komisija, minēts 92. punktā, EU:T:2014:234, 173. punkts un tajā minētā judikatūra).

124 Pirmkārt, runājot par prasītājas argumentāciju, ka apstrīdētās regulas pamatojumā neesot precizēti nedz argumenti, kas iekļauti tās un *BSNA* sniegtajos apsvērumos, nedz tas, kā Komisija tos esot ņēmusi vērā, ir jānorāda, ka apstrīdētās regulas preambulas 17. apsvērumā ir norādīts, ka, nosakot apstrīdētajā regulā paredzētos pasākumus, ir tikuši ņemti vērā apsvērumi, ko Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 16. panta 6. punktu bija nosūtījuši prasītāja un citas personas. Šis pamatojums atbilst

šā sprieduma 123. punktā minētajā judikatūrā noteiktajām prasībām. Proti, no šīs judikatūras izriet, ka Komisijai nav jāieņem nostāja attiecībā uz visiem argumentiem, kurus tai izvirza ieinteresētās personas, bet pietiek ar to, ka tā izklāsta faktus un juridiskos apsvērumus, kuriem ir būtiska nozīme lēmuma struktūrā (šajā ziņā skat. spriedumu *Hagenmeyer* un *Hahn*/Komisija, minēts 92. punktā, EU:T:2014:234, 179. punkts). Šajā lietā pamatojums, kāpēc ir noraidīti pieteikumi par attiecīgo veselīguma norāžu atļaušanu, ir atrodami apstrīdētās regulas preambulas 4.–14. apsvērumā, kuros ir izklāstīti prasītājas pieteikumi, *EFSA* secinājumi par dažādajām attiecīgajām veselīguma norādēm, kā arī apsvērumi par riska pārvaldību, kuru dēļ atļauja galu galā netika piešķirta, kaut arī *EFSA* bija sniegusi pozitīvus atzinumus. Šis pamatojums ļāva prasītājai zināt veiktā pasākuma pamatojumu un Vispārējai tiesai – veikt savu pārbaudi.

125 Otrkārt, runājot par prasītājas argumentāciju, ka Komisija ir nepietiekamā apmērā patstāvīgi izvērtējusi tās un *BSNA* sniegtos apsvērumus, ir jānorāda, ka jautājums par pienākumu norādīt pamatojumu ir nošķirams no apstrīdētā akta motīvu daļas pamatotības jautājuma. Arguments saistībā ar prasītājas un ieinteresēto trešo personu izvirzīto apsvērumu nepietiekamu izvērtēšanu attiecas uz apstrīdētās regulas tiesiskumu pēc būtības, un tādējādi ar to nevar tikt atbalstīts apgalvojums par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu (skat. spriedumu *Hagenmeyer* un *Hahn*/Komisija, minēts 92. punktā, EU:T:2014:234, 181. punkts un tajā minētā judikatūra). Katrā ziņā fakts, ka Komisija ir uzskatījusi, ka prasītājas apsvērumi ir zinātniska rakstura, un ka tā tos ir pārsūtījusi *EFSA* nostājas paušanai (skat. šā sprieduma 9. punktu), kaut arī tā *EFSA* nav pārsūtījusi *BSNA* sniegtos apsvērumus, ļauj secināt, ka – tā kā nav neviena attiecināma pierādījuma, ar kuru varētu tikt atbalstīta prasītājas argumentācija, –Komisija ir pietiekami izvērtējusi visus apsvērumus, kas tikuši saņemti atbilstoši Regulas Nr. 1924/2006 16. panta 6. punktam.

126 Treškārt, tāpat ir jānoraida prasītājas argumentācija, ciktāl tā apgalvo, ka nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, jo no apstrīdētās regulas neizrietot, ka Komisija ir nošķīrusi dažādās personu mērķgrupas. Proti, vispirms apstrīdētās regulas preambulas 5., 7., 9., 11. un 13. apsvērumā ir minēti *EFSA* zinātniskie atzinumi par attiecīgajām veselīguma norādēm, kuros ir ņemta vērā prasītājas minētā katras veselīguma norādes mērķgrupa. Turklāt no apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvēruma izriet, ka dažādajām mērķgrupām, kuras prasītāja minējusi savos pieteikumos par attiecīgo veselīguma norāžu atļaušanu, nav būtiskas nozīmes Komisijas atteikuma lēmuma struktūrā.

127 Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija nav izskaidrojusi iemeslu, kāpēc attiecīgo veselīguma norāžu atļaušana vai nu ar īpašiem nosacījumiem, vai papildu paskaidrojumiem vai brīdinājumiem nevarētu būt mazāk apgrūtinošs pasākums. Arī šī argumentācija ir jānoraida. Proti, no apstrīdētās regulas preambulas 14. apsvēruma juridiski pietiekami izriet, ka Komisijas ieskatā prasītājas pieprasīto veselīguma norāžu atļaušana būtu patērētājiem sniegusi pretrunīgu un neskaidru vēstījumu.

128 Līdz ar to ceturtais pamats ir jānoraida.

129 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, prasība ir pilnībā jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

130 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Šajā lietā, tā kā prasītājai spriedums nav labvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt,

2) *Dextro Energy GmbH & Co. KG* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 16. martā.

[Paraksti]